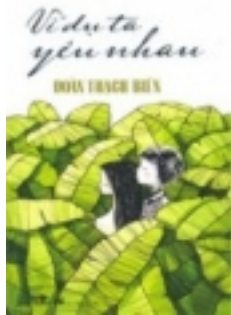

Ví Dụ Ta Yêu Nhau

Contents

Ví Dụ Ta Yêu Nhau	1
1. Chương 1: Ví Dụ 1	1
2. Chương 2: Ví Dụ 2	6
3. Chương 3: Ví Dụ 3	10
4. Chương 4: Ví Dụ 4	16
5. Chương 5: Ví Dụ 5	19
6. Chương 6: Ví Dụ 6	24
7. Chương 7: Ví Dụ 7	29
8. Chương 8: Ví Dụ 8	32
9. Chương 9: Ví Dụ 9	34

Ví Dụ Ta Yêu Nhau

Giới thiệu

Một đời người dù khổ đau khôn cùng, khi nhìn lại nếu không quá khắt khe, ai cũng nhận ra mình đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-du-ta-yeu-nhau>

1. Chương 1: Ví Dụ 1

Ví dụ bạn yêu một cô gái tính “ngang như cua” và nàng nói tôi không yêu ai cả thì bạn sẽ đối xử ra sao ?

Ngang như cua là gì ? Muốn hiểu rõ chỉ có cách mua ngay một con cua đem về để quan sát. Bạn hãy để cho nó tự do bò trên sàn nhà và bạn xem kìa, nó bò đi không giống những con vật khác đầu hướng về phía nào chân bò theo hướng đó, con cua của bạn (hay của bất cứ ai cũng vậy) đầu hướng về bên trái (hay phải) trong khi chân vẫn thân nhiên bò về phía trước như thường. Quan sát xong bạn đừng vội kết luận : A! Tôi hiểu rồi, người yêu của anh có tướng đi ngang như cua nghĩa là đầu nàng luôn luôn quay về một bên trong khi chân vẫn bước đều về phía trước chứ gì. Ồi giời! Nếu bạn nghĩ như vậy thì đúng là bạn ngang như cua

rồi. Không phải nàng đi như vậy đâu. Tôi cam đoan với bạn nàng có tướng đi rất đẹp, tướng đi của một tiểu thư đài các đẳng hoàng. Tôi muốn nói cái tính của nàng kìa Cái tính của nàng mới không giống các cô gái khác. Cái tính của nàng mới ngang như cua. Lần ấy chúng tôi cắm trại ở Vũng Tàu. Nàng đã theo người anh cùng tham dự trại với chúng tôi và vô tình nàng được chia vào nhóm do tôi kiểm soát gồm tám người. Khởi hành từ Sài Gòn lúc bảy giờ sáng, chúng tôi đến Vũng Tàu khoảng mười giờ. Trại vừa dựng xong mọi người đều hồi hải trào nức, tắm biển và chiều đến tất cả đều mệt như chẳng muốn đi đâu. Chúng tôi quây quần lại nấu bữa ăn tối. Khoảng một giờ sau tôi đi lãnh phần ăn đem về phân phát ỗi người trong nhóm. Chia xong tôi thấy dư một phần ăn và mừng hóm vì nghĩ làm trưởng nhóm mình đã lời to nhưng một cô bạn gái đã lên tiếng phá vỡ niềm vui dạt dào của tôi.

- Thiếu một người. Tôi ngây thơ hỏi :

- Ai vậy kìa ?

- Cô em gái của Đàng.

- Chúa ơi, có cô đó nữa à ?

- Buổi sáng ông đã điểm danh tên người ta bây giờ quên rồi sao. Ông kiểm soát bê bối quá nếu cô ấy bị chết đuối thì ông lãnh đủ.

- Đừng giỡn bạn, nếu chết đuối thì tôi đã biết.

- Người ta chết đuối chứ ông có chết đâu mà ông biết.

Một ông bạn vừa nhai thịt gà kho gừng vừa cất giọng ngâm Cung Oán:

- Trẻ tạo hóa đành hanh quá ngán. Chết đuối người trên cạn mà chơi.

Cả bọn (trừ tôi) đều cười hể hả. Cô bạn lại thúc dục:

- Ông lo đi tìm người ta đi chứ. Tôi năn nỉ:

- Thôi cô đi tìm giúp tôi đi. Tôi đang đói bụng.

- Ông nói hay chưa, đó là việc của trưởng nhóm mà.

Lúc này tôi mới nhận ra chức trưởng nhóm thật dễ ghét, chẳng lợi lộc tí nào. Tôi nhăn nhó.

- Được rồi Ăn xong tôi sẽ đi tìm.

- Khi đó trời tối rồi ông biết đâu mà tìm. Tôi đành uể oải đứng dậy cầm theo hai phần ăn gói trong tờ nhật báo. Cô bạn gái hỏi :

- Ông đi đâu vậy ?

- Tôi vừa đi tìm vừa ăn để lấy sức.

Ông bạn ngân Cung Oán lại dặn :

- Nhớ đừng ăn qua phần của cô ta nghe. Nếu cô ta không ăn ông phải đem về đây chứng minh ọi người biết.

Chúa ơi, bây giờ con mới giác ngộ người ta sống nhờ ăn.

Nhiều nhà văn nhà thơ đã ca tụng cảnh hoàng hôn trên bãi biển đẹp tuyệt vời nhưng nhìn mãi mặt trời đỏ ngầu đang “chết đuối” ngoài khơi tôi chẳng thấy đẹp ở đâu. Có lẽ tại cơn đói bụng trong tôi đã chạy lên đôi mắt. Tôi lấy ổ bánh mì kẹp thịt gà ra vừa nhai vừa nhảy lên các tảng đá vừa đưa mắt tìm kiếm. Sau khi ăn hết ổ bánh mì tôi mới nhìn thấy một cô gái đang ngồi trên một tảng đá ắt nhìn đắm đắm về phía mặt trời lặn. Không biết nàng có phải là cô gái ở nhóm tôi không, vì buổi sáng tôi nhớ mang máng nàng mặc áo đỏ còn cô gái này mặc áo thun trắng. Tôi đứng dưới tảng đá quan sát một lúc rồi hỏi :

- Xin lỗi có phải cô cùng đi cắm trại với chúng tôi ? Cô gái (cô bé thì đúng hơn vì lúc đó nàng độ chỉ mười lăm tuổi rưỡi) nhìn tôi gật đầu.

- Phải.

Sợ lắm với một cô gái ở nhóm khác nhận ầu phần ăn thì nguy (ai mà quả quyết được con gái không thích ăn nhiều) nên tôi hỏi cận kề :

- Cô ở nhóm tôi phải không ?
- Ông ở nhóm nào ? Chúa ơi, trưởng nhóm là vua một cõi mà không biết đến thì còn ra thể thống gì. Tôi liền tự giới thiệu :
- Tôi là trưởng nhóm 4. Cô ở nhóm mấy ?
- Tôi không biết mình ở nhóm mấy.
- Cô có phải là em gái của Đang ?
- Phải

Tôi đưa ổ bánh mì lên cao :

- Cầm ăn đi. Cô làm tôi tìm hụt hơi.
- Cô bé không thèm với đến ổ bánh mì. Có lẽ nàng chưa biết đói là gì. Nàng hỏi :
- Ông tìm tôi làm gì ? Phải dơ cao ổ bánh mì mỗi cả tay tôi nổi sùng trả lời :
 - Tôi tìm cô làm quái gì. Tôi đi phát phần ăn cho cô. Lần sau đi đâu cô phải xin phép để tôi biết mà để dành phần ăn cho cô. Cầm lấy đi.
 - Tôi không ăn vậy tôi khỏi cần xin phép ông.
 - Cô không đói ?
 - Phải !
 - Còn ổ bánh mì này ?
 - Ông ăn đi.

Lạy Chúa, phải chăng đây là ân sủng Ngài đã dành cho con. Tôi mừng rỡ trèo lên tảng đá ngồi xuống bên nàng mở giấy báo lấy ổ bánh mì ra nhai ngấu nghiến. Ổ bánh mì trước hình như đã tan trong hơi thở của tôi sau một hồi leo trèo qua các tầng đá tìm nàng. Bánh mì ăn với thịt gà kho gừng thật tuyệt vời và lúc này tôi mới đồng ý với các nhà văn nhà thơ là cảnh hoàng hôn trên bãi biển đẹp tuyệt vời. Mặt trời đã chìm khuất sau làn nước xanh và chân trời rực lên màu hồng. Ôi, thiên nhiên sao mà đẹp quá vậy. Màu đỏ hồng chuyển dần sang màu tím nhạt và mặt trời càng lúc càng xanh thắm. Khi chân trời cùng màu với mặt biển là lúc ổ bánh mì đã nằm gọn trong bụng tôi. Cô bé cười, nói :

- Ông đói lắm hả ?
- Phải. Tôi đủ sức ăn thêm một ổ bánh mì nữa.
- Ước gì tôi ăn khỏe như ông.
- Cô đau bao tử à ?
- Không phải vậy. Tại tôi không cảm thấy đói.
- Ước gì tất cả những cô gái trên đời này đều không cảm thấy đói như cô thì đỡ khổ cho đàn ông biết bao.
- Trông ông ăn thật ngon miệng.
- Cô đã nhìn tôi ăn hết ổ bánh mì ?
- Phải.
- Vậy mà tôi cứ tưởng cô ra đây nhìn hoàng hôn trên bãi biển.
- Thì ông cũng ở trong cảnh hoàng hôn đó như tảng đá này. Như tảng đá này. Chúa ơi, nàng đã đồng hóa tôi với một vật vô tri vô giác. Tôi bất mãn nói :

- Tăng đá không biết đỏi bụng. Nó giống cô chứ không giống tôi.

Và quả thật từ phút đó nàng đã là tăng đá. Nàng ngồi bó gối đầu gục xuống chẳng thèm nói một lời dù cho tôi có mỗi miệng bắt chuyện. Đêm xuống thật nhanh cùng lúc với sương giá và những ngọn gió từ ngoài khơi thổi vào khiến tôi bắt đầu thấy lạnh run. Tôi cũng ngồi bó gối như nàng để giữ hơi ấm và may mắn hơn nàng tôi nhờ những điều thuốc nên đã chịu đựng được giá lạnh dễ dàng. Dưới ánh trăng nhợt nhạt thỉnh thoảng nàng khẽ rùng mình, giá lạnh như những con kiến đang bò trên da thịt nàng. Tôi lập lại lời xin lỗi (không biết lần thứ mấy) và nói nàng hãy về vì các bạn đang đốt lửa trại, có thể anh nàng đang đợi nàng nhưng nàng vẫn ngồi im chẳng nói một lời. Tôi bịa chuyện bờ biển này có nhiều người chết đuối mà đêm khuya ma thường hiện lên vậy nàng hãy về đi. Nhưng có tăng đá nào biết sợ ma đâu. Nàng vẫn ngồi im. Đêm càng lúc càng lạnh và sương phủ mờ trên biển cả. Chẳng còn điều thuốc nào để châm hút, tôi đứng dậy nói :

- Cô không về tôi về một mình.

Tôi nhảy xuống khỏi tảng đá định chạy về gọi anh nàng ra kéo nàng về nhưng chạy được một quãng tôi nghĩ để nàng ngồi một mình lỡ có chuyện không hay xảy ra thì sao nên tôi lại chạy trở lui trèo lên tảng đá ngồi xuống bên nàng. Tôi nói :

- Được rồi, tôi nhất định ngồi đây với cô để thi xem ai chịu lạnh giỏi. Cô bé lặng lẽ đứng dậy trèo xuống tảng đá rồi bước đi chậm rãi về hướng chúng tôi cắm trại. Tôi chững hững trong giây lát rồi giận dữ nhảy xuống tảng đá đuổi theo. Tôi giữ chặt vai nàng định nói một câu dữ dằn nào đó cho hả giận nhưng nhìn đôi mắt nàng buồn bã lơ lơ hơi sương, tự dưng cơn giận tôi biến mất. Tôi buông tay khỏi vai nàng và thở dài.

- Sao em ngang như cua vậy.

Nàng cúi đầu chân đi đi trên cát ẩm.

- Tính tôi vậy đó nên ai cũng ghét tôi và tôi cũng chẳng yêu ai.

Tôi nói :

- Phải, trừ tôi ra vì tôi rất thích ăn cua, nhất là cua rang muối.

Nàng ngẩng đầu nhìn tôi mỉm cười :

- Ông cũng ngang như cua. Tôi chỉ là cua đồng còn ông là cua biển. Khi chúng tôi về đến trại, buổi lửa trại đã xong. Tất cả bạn hữu đã đi ngủ chỉ còn lại hai người ngồi bên đồng than hồng để sưởi ấm. Cô bé đi về phía trại dành cho phái nữ còn tôi tạt vào phía đồng than để ngồi sưởi. Cô bạn gái ngồi cầm que hấy những nhánh củi cháy đỏ vào đồng than nhìn thấy tôi nàng hỏi :

- Ông đi đâu mà giờ mới về ?

- Tôi lạc đường.

Ông bạn ngậm Cung Oán đang gục đầu ở đầu gối vội ngẩng đầu lên xuất khẩu thành thơ :

- Ngày xưa Lưu Nguyễn nhập thiên thai. Mê mẩn đào tiên lạc lối về. Ngày nay ...

Tôi vội nói : - Thôi, ông nín đi cho tôi nhờ. Nhưng hai người bạn tiếp vẫn tiếp tục nói bóng gió về chuyện gặp gỡ giữa tôi và cô bé, tôi bèn đứng dậy về trại ngủ. Khi người ta đã ăn một lúc hai ổ bánh mì kẹp thịt gà kho gừng thì xá gì mấy lời xầm xì của những kẻ chỉ được ăn một ổ bánh mì mà thôi.

Vì mưu sinh, mãi 4 năm sau tôi mới có dịp trở về Sài Gòn. Trong thời gian rời xa đó tôi và nàng đều không viết thư cho nhau. Không phải vì lười biếng hay vì tính ngang như cua mà vì tôi nghĩ tình yêu không sống nhờ mấy lá thư. Bằng chứng tôi đã từng viết ột cô gái khác hàng trăm lá thư tình ái ngọt ngào nhưng rồi vẫn nhẹ bước lên xe hoa về nhà chồng trong khi tôi hì hục leo lên xe GMC vào quân trường. Xấp thư của nàng tôi đã đem bán ký cho người ta gói đường, muối, hành tỏi, không biết xấp thư của tôi được nàng dùng vào công việc hữu ích nào. Buổi chiều dạo phố dọc theo các quán sách, tôi đã gặp nàng đứng ăn “bò bía” với các bạn ở đường Pasteur. Cả hai đều ngạc nhiên vì còn nhận ra nhau dễ dàng. Trông nàng bây giờ cao và đẹp hơn xưa nhiều. Nàng nói :

- Tôi đã đi làm, còn ông sao mà đen thế ?

- Tôi ở xứ nước mắm mới về.

Nàng bật cười :

- Hèn chi ông thơm ghê.

- Đừng xạo cô. Tôi đã tắm rửa sạch sẽ. Rảnh không đi uống nước với tôi. Nàng nói gì với mấy người bạn rồi bước đi với tôi. Phố đông những qua lại chúng tôi phải nắm tay đi len lỏi giữa đám người đứng xem các món hàng bày bán trên vỉa hè, chúng tôi vào ngồi ở quán có tên một loài hoa ở Đà Lạt. Quán vắng không có nhạc và bàn ghế rất sạch. Tôi gọi cho nàng chai coca và tôi chai 33.

Tôi hỏi :

- Em ăn gì không ?

- Mới sáu giờ mà.

- Anh đã đói bụng.

- Ông vẫn thường đói bụng ?

- Phải, còn em vẫn chưa biết đói là gì à ?

Tôi gọi hai đĩa cơm gà. Khi cơm được người hầu bàn mang ra đặt trước mặt hai người, tôi nói :

- Ráng ăn đi. Cứ ăn thật no rồi sẽ có dịp cảm thấy đói bụng. Tôi cầm cúi ăn sắp hết đĩa cơm mà nàng vẫn không cầm đến muỗng nữa. Tôi hỏi :

- Chê à. Để anh gọi cho em món cua rang muối nghe ?

- Không. Nhìn ông ăn thích hơn.

Nàng kéo đĩa cơm tôi sắp ăn hết về phía nàng và đẩy đĩa cơm còn đầy về phía tôi.

- Ông ăn mừng thay tôi ngày chúng ta gặp nhau.

Lạy Chúa, phải chăng đây là hình phạt dành cho con.

Chai 33 đã làm tôi no ứ hơi, khi người ta no ứ hơi mà phải ăn thêm dù là cơm thịt gà chiên bơ cũng là một cực hình. Tôi phải cố gắng thi hành cực hình cho nàng bằng lòng. Rồi quán chúng tôi vào rạp chiếu bóng xem phim có Annie Girardot đóng. Đây là nữ tài tử mà nàng nói rất thích khi đã xem phim Mourir d'aimer. Phim chúng tôi xem kể lại chuyện tình của vợ chồng đã ly dị nhau hơn 10 năm. Lý do ly dị tại người chồng không chịu được những hoạt động chính trị của vợ. Lý do yêu đương trở lại vì người vợ vẫn còn yêu thương chồng dù ông ta đã có vợ khác. Phim có phần nhạc đệm thật hay và tôi rất thích chiếc nón rơm màu đỏ rực rỡ mà Annie đã đội vào mùa xuân tuyết chưa tan. Tôi nói :

- Em thấy không mới tình già thật đẹp.

- Vâng.

Chúa ơi, lần đầu tiên tôi nghe nàng nói “vâng”.

- Vậy chúng ta đợi đến già hãy yêu nhau cho tình được đẹp.

- Không. Em thích yêu ngay khi còn trẻ dù tình không đẹp như trong phim.

Chúa ơi, lần đầu tiên tôi nghe nàng xưng “em”.

- Còn anh nghĩ sao ? Chúa ơi, lần đầu tiên tôi nghe nàng gọi “anh”.

Như vậy tôi nghĩ làm quái gì nữa ệt óc khi mình đang sung sướng. Và để cho đầu óc khỏi trở chứng suy nghĩ lồi thối mất thì giờ, tôi xiết nhẹ bàn tay nàng.

- Em ghét anh. Em ghét anh.

Nàng run rẩy gục đầu vào bờ vai tôi và khóc.

Ví dụ bạn yêu một cô gái tính “ngang như cua” và nàng nói em ghét anh, em ghét anh rồi nàng khóc thì bạn sẽ đối xử ra sao ?

2. Chương 2: Ví Dụ 2

Đôi khi người yêu tôi giống y chang một con khỉ. Không biết đã bao giờ bạn nhìn thấy “chân lý” đó trên khuôn mặt người yêu của bạn chưa ?

Chân lý, như bạn biết không phải ai cũng có thể nhìn thấy một cách dễ dàng, vậy tôi xin mạn phép kể lại kinh nghiệm cá nhân để biết đâu may ra nó sẽ giúp bạn “ngộ”.

Năm mười tám tuổi nhờ “quối nhân phù trợ” tôi đã thi đỗ tú tài phần hai ngay kỳ nhất. Ngày ấy thiên hạ đồn rằng : Chân lý không nằm đâu xa, chẳng ở trên trời chẳng ở dưới biển, nó nằm ngay trong trường Đại Học Văn Khoa Sài Gòn. Tuổi trẻ khoái chân lý như con nít khoái kẹo nên tôi đã hăm hở ghi danh theo học ban Triết tại trường đó.

Suốt ba tháng đầu niên học mặc dầu không cúp cua giờ nào, thú thật tôi chẳng tìm thấy chân lý nằm ở đâu trong lời giảng của quý vị giáo sư. Nhìn các bạn trong lớp đã giác ngộ một cách mau lẹ, mặt mày tươi rói, nói cười luôn miệng trong khi mặt mày mình nhăn nhó như kẻ đau khổ vì bệnh trĩ, tôi đã thầm an ủi : Cố công mài óc có ngày ra chân lý. Tôi vốn là người dễ tin những lời khuyên (dù là lời khuyên của chính mình), nên quyển vở nào tôi cũng ghi câu “Chân lý càng tìm thấy một cách khó khăn càng có giá trị lâu dài”. Chính nhờ câu đó mà tôi không bỏ học nửa chừng.

Một buổi trưa sau khi đã ngáp đúng một triệu cái muốn sái quai hàm tôi đã định nhào lên giường ngủ vùi nhưng chợt nghĩ chân lý rất oái ăm, nó có thể đến thăm lớp học ngay trong buổi trưa mình nghỉ nên tôi đành ngâm đầu vào ăng nước khoảng năm phút cho tỉnh táo rồi phóng xe đến trường.

Lớp học đã bắt đầu không biết từ lúc nào. Sinh viên đang chăm chú nghe lời giảng của giáo sư từ trên bục cao. Thường thì tôi thích ngồi đầu bàn để được nghe lời giảng rõ ràng vì tai tôi hơi điếc nhưng buổi nay đến trễ tôi đành lui xuống hàng ghế cuối lớp.

Không còn chiếc ghế nào trống ngoài chiếc ghế có một túi vải màu sắc sỡ, kế bên là một cô gái đang say sưa nhìn lên bục. Ở đây sinh viên thường dành ghế bằng cách để một vật dụng vào chỗ ngồi vì vậy tôi phải đứng dựa lưng vào tường. Đúng như thế một lúc lâu thật mỏi chân và không ngủ gục được tôi đánh bạo đến hỏi cô gái.

- Thưa cô, ghế có ai ngồi chưa ?

Nàng giật mình nhìn tôi từ đầu đến chân rồi phán :

- Ông làm tôi hết hồn, tôi đang...

- Vâng tôi biết, nhưng tôi mỏi chân quá.

Nàng cúi nhìn đôi chân tôi kiểm soát xem có thật sự mỏi không rồi mới xách túi vải lên.

- Được, ông ngồi đi.

Tôi nói cảm ơn và ngồi xuống ngả lưng vào chỗ dựa khế vắn mình sang bên trái cho xương sống kêu cộp cộp thật thoải mái. Chúa ơi, phải chăng chân lý chính là một cái ghế ngồi cho người mỏi chân. Tôi lại vắn mình sang bên phải cho xương sống kêu cộp cộp. Cô gái nhìn mặt nhìn tôi.

- Ông ồn quá, tôi đang...

- Vâng tôi biết nhưng tôi mỏi lưng quá.

- Ông mỏi tứ tung vậy sao không ở nhà ngủ cho khỏe.

- Tôi sợ...

Tôi định nói tôi sợ bắt hụt chân lý trong buổi học này nhưng nói thế thì thật tức cười và vì sợ nàng cười nên tôi chẳng biết nói tôi sợ cái gì. May thay nàng đã nói lý do giúp tôi.

- Ông sợ thi rớt phải không ?

- Vâng. Đúng. Cô thật thông minh.

Các nữ sinh viên có cô nào mà không thông minh, tôi nghĩ khen vậy là hồ to không ngờ nàng vui vẻ nói :

- Dĩ nhiên, nếu không tôi đâu có nhường ghế cho ông ngồi.

Té ra nàng đã thông minh từ trước khi tôi khen nàng. Nàng đã biết tôi sẽ khen nàng thông minh nên nàng nhường ghế cho tôi ngồi.

- Bây giờ ông chịu khó ngồi im nghe và đừng nói chuyện nữa, tôi đang...

- Vâng, tôi biết nhưng tôi vào trễ nên không hiểu giáo sư đang giảng bài gì ?

- Phénoménologie.

- Chúa ơi, con gì vậy kìa ?

Nàng tái mặt ôm ngực hỏi:

- Con gì đâu ?

-Ồ không, tôi muốn nói Phénoménologie là cái quái gì vậy ?

- Ông làm tôi hết hồn, tôi cứ tưởng có con thần lẩn.

- Sao cô hay “hết hồn” quá vậy ? Bộ cô đau tim hả ?

- Phải. Bác sĩ nói tôi nên nghỉ học nhưng mà tôi không muốn vì đau tim mà mình ngu. Cũng may các môn học của tôi không có các “con gì vậy kìa”.

Tôi bật cười hỏi :

- Vậy chứ, Phénoménologie là gì vậy ?

- Giáo sư nói bài này rất khó hiểu, để tôi giảng sơ cho ông nghe. Phénoménologie dịch sang tiếng Việt là Hiện-Tượng Luận. Hiện tượng luận là luận về hiện tượng và khi chúng ta luận về hiện tượng thì đó đúng là hiện tượng luận cho nên người ta mới gọi hiện tượng luận là luận về hiện tượng nhưng hiện tượng mà chúng ta luận về đó thì không gọi là hiện tượng luận mà chỉ là hiện tượng vì hiện tượng luận là...

Chúa ơi, tôi chẳng còn hiểu nàng đang mô tả con gì nữa Phải chẳng chân lý chính là luận vòng vòng về hiện tượng vòng vòng đó ? Mặc dầu Socrate đã nói biết mình ngu chính là không ngu vậy nhưng tôi không có can đảm nhận mình ngu nên cứ gật đầu lia lịa tán thành.

- Ông ngủ gục à ?

Tôi vội đánh chính :

- Đâu có, tôi đang nghe cô luận về hiện tượng luận rõ ràng à nhưng sao tôi cảm thấy nhức đầu quá, vậy tôi xin mời cô đi uống với tôi một ly đá chanh rồi giảng tiếp.

Có lẽ nàng không nỡ để tôi ngu dốt một mình nên đã đứng dậy cùng tôi rời lớp học trong khi các sinh viên khác vẫn chăm chú nghe giáo sư đang luận về hiện-tượng-chăm-chú-nghe-hiện tượng-luận.

Thế là nhờ hiện tượng luận chúng tôi quen nhau và nhờ chịu khó cùng nhau luận về hiện tượng chúng tôi đang yêu nhau.

Từ khi yêu nàng tôi không còn chịu nghe thiên hạ đồn rằng nữa mà tôi chỉ nghe trái tim tôi đồn rằng : Chân lý không nằm trong trường đại học Văn Khoa, nó nằm ngay ở người yêu của anh. Vì tin như thế nên tôi đã cúp cua đi chơi liên miên với nàng.

Một buổi chiều nàng đề nghị tôi chở nàng về xem nơi ăn chốn ở của tôi như thế nào.

Căn phòng tôi ở chẳng đẹp để gì để khoe nhưng chiều ấy tôi hết tiền mời nàng đi xem xi-nê nên đành vâng lời nàng.

Sau khi lái xe băng qua mười con hẻm không tên ngoằn nghèo như con rắn bò tôi đã dừng lại trước căn nhà vách ván ở vùng Khánh Hội. Phòng trọ là một cái chái nhỏ của căn nhà đó. Vừa đẩy cửa bước vào nàng đã than:

- Trời ơi sao nóng quá.
- Anh lạnh lòng thường trực nên phải ở nơi này cho bớt run.

Tôi quăng chìa khóa xe lên bàn rồi chạy sang nhà bà chủ trọ mượn hai cái ly kiểu cọ mức đầy hai ly nước trong ăng đem mời nàng.

- Nước mưa đó em uống đi, ngọt và mát hơn nước dừa nhiều.

Nàng cầm ly nước uống một hơi rồi gật đầu khen ngon. Ở Sài Gòn mùa này thì mưa quái nào được nhưng cũng may nàng thuộc loại con nhà giàu chẳng bao giờ uống nước mưa nên đã không nhận ra đó là nước máy. Đưa mắt quan sát căn phòng bề bộn những tàn thuốc, sách vở, báo chí, đồ hộp, quần áo tôi quăng tứ tung trên nền nhà, nàng nói :

- Anh ở bữa bãi mất trật tự quá.

Để biện hộ cho tính lười biếng tôi đem lý thuyết cùn ra.

- Em biết đó Thượng Đế tạo nên người Nữ là để giúp người Nam văn minh trật tự. Nếu không Ngài còn tạo ra hai người khác biệt làm gì ệt óc tưởng tượng.

- Chối đâu ?

- Em biết đó Thượng Đế không tạo cái chối cho người Nam.

Nàng gất lên:

- Tôi không biết gì cả. Ông đi mượn cái chối về đây mau.

Giọng nàng ra lệnh oai như một ông tướng nên tôi vội chạy sang nhà bà chủ mượn chối đem về. Đứng giữa căn phòng nàng loay hoay nhắm hướng một hồi rồi bắt đầu quét dọn còn tôi leo lên giường nằm hút thuốc. Chúa ơi, bây giờ tôi mới công nhận là đời đẹp như một bài thơ. Bạn không tin ư ? Bạn hãy thử mời người yêu của bạn (chứ không phải của tôi) về nhà quét dọn trong khi bạn leo lên giường nằm hút thuốc rung đùi, chắc chắn bạn sẽ tin lời tôi đúng.

- Khệch... khệch... khệch...

Nàng quăng chối chạy đến bên tôi:

- Con gì vậy anh ?
- Con khỉ.

Mặt nàng vui vẻ hằn lên:

- Đâu, nó đâu ? Anh dẫn em đi xem đi.
- Thì hãy quét dọn xong đã.
- Vậy là gọn gàng rồi lát nữa em dọn tiếp. Anh dẫn em đi xem con khỉ đi.
- Được rồi, em ngồi đây để anh ra sau đem nó vào.

Tôi ra sau bếp mở cửa chuồng dắt con khỉ vào. Một con khỉ nhỏ lông vàng hoe luôn miệng kêu khệch khệch. Tôi giao sợi dây xích cho nàng, nàng kéo con khỉ đến gần rồi đưa tay vuốt bộ lông và con khỉ có vẻ chịu nàng nên ngồi im mắt lim dim mơ màng. Nàng hỏi, anh mua ở đâu vậy ? Tôi nói tôi chúa ghét giống khỉ chẳng việc gì mà phải mất tiền mua nó. Con khỉ này là của một người bạn, hắn đi lính và bắt được trên rừng. Vì phải hành quân di chuyển nhiều nơi nên hắn nhờ tôi nuôi giúp. Hắn nói, người yêu của tao đó mày nhớ chăm sóc kỹ càng dùm. Mỗi lần có dịp về ghé hắn nỏ đùa ầm ĩ với con khỉ đó. Nàng nói:

- Trông nó dễ thương ghê đi phải không anh ?

Là người yêu chính thức của nàng mà chẳng bao giờ nàng khen cho tôi một câu dễ thương nên tôi bực mình gấ:

- Dễ thương cái con khỉ.

Nàng cười nói:

- Ủ thì anh dễ thương hơn con khỉ, bằng lòng chưa ?

Nghe nàng khen tôi cũng hơi nở mũi nhưng con khỉ bắt mẫn ra mặt, nó nhe răng trắng ớn nhìn tôi kêu khếch khếch phản đối. Ngó bản mặt “dễ thương” của nó tôi đứng dậy định đập cho nó mấy cái nhưng nàng đã kéo nó sang một bên.

- Đừng đánh nó anh. Tội nghiệp chắc nó đói, anh có gì cho nó ăn không ?

Là người yêu chính thức của nàng mà chẳng bao giờ nàng lo cho tôi đói hay no nên tôi bực mình gấ:

- Cho nó chết luôn.

- Anh ác ghê.

Nàng đưa mắt tìm kiếm khắp phòng xem có gì cho con khỉ ăn không. Sau cùng nàng khám phá ra nải chuối tôi giấu dưới một tờ báo. Vào những ngày cuối tháng hết tiền ăn cơm ở câu lạc bộ sinh viên, tôi thường mua chuối về nhà ăn với bánh mì trừ cơm trong khi chờ lương gia đình từ miền trung gửi vào. Chẳng thềm nói với tôi một lời nàng lấy nải chuối bóc vỏ từng trái đưa cho con khỉ ăn. Con khỉ nhỏ xiu nhưng dạ dày nó to quá trời, chỉ một lúc nó đã ăn sắp hết nải chuối. Tôi lo tôi không có gì ăn nên nói:

- Em đừng cho nó ăn nữa, coi chừng nó đau bụng.

- Nó không đau bụng đâu, nó đang đói mà.

Nàng cứ tiếp tục cho con khỉ ăn đến hết nải chuối. Tôi sốt ruột quá đành nằm im trên giường thở dài ngao ngán cho cuộc đời đẹp như bài văn tế. Không hiểu sao con gái thích khỉ nhiều thế nhỉ ? Tôi ước ao kiếp sau xin làm con khỉ chứ không ham bắt chước Nguyễn Công Trứ làm cây thông đứng giữa trời mà reo.

Con khỉ ăn no không còn kêu khếch khếch nữa. Nàng ôm nó vào lòng và khe khẽ ru: “À... ời... Nắng chia nửa bãi chiều rồi, vườn hoang trinh nữ xếp đôi lá sầu...”.

Chúa ơi, nhìn cảnh đó ai mà chịu đựng nổi. Là người yêu chính thức của nàng mà chẳng bao giờ nàng ôm tôi vào lòng ru “À... ời” nên tôi điên tiết đứng dậy giật con khỉ ra khỏi lòng nàng và dẫm đá nó tui bụi. Con khỉ kêu chí chóe nhưng tôi chẳng còn biết gì nữa và khi tôi ngừng tay thì con khỉ đã chết. Nàng ôm nó vào lòng khóc thảm thiết như Juliet khóc Romeo.

Còn điên trong tôi đã dịu, tôi nhìn nàng muốn nói vài lời phân giải, nhưng Chúa ơi tự dưng tôi thấy nàng giống y chang con khỉ. Nàng đứng đó, giữa phòng, mặt hầm hầm giận dữ. Tóc rũ rượi, mặt tái nhợt, răng cắn chặt, nàng muốn nhảy vào tôi cắn xé nhưng may thay nàng chưa thực sự là một con khỉ nên không thể sẵn sàng liều chết trả thù cho đồng loại, nàng mới giống như một con khỉ nên nàng chỉ biết đứng nhìn tôi trả thù. Rồi không thềm nói một lời nàng ra về. Không thềm nói một lời chúng tôi xa nhau.

Tôi còn gặp nàng nhiều lần trong lớp học, trong những lần ấy một đôi khi tôi lại thấy nàng giống y chang một con khỉ và Chúa ơi, thật quái dị, tôi đâm ra yêu nàng tha thiết hơn trước dù chẳng bao giờ nàng thềm nhìn tôi bằng nửa con mắt chứ không nói chuyện cười ruồi với tôi.

Lần cuối cùng tôi gặp nàng khi chúng tôi cùng chen trong đám đông xem kết quả kỳ thi năm dự bị. Mặc dầu chúng tôi cùng nhau luận rất nhiều về hiện-tượng-luậnđủ-thứ nhưng cả hai vẫn rớt như thường vì đề thi đã ra luận về hiện-tượng-luận-thứ-thiệt. Đây cũng là lần cuối cùng tôi được hân hạnh nhìn thấy khuôn mặt nàng nhăn nhó dễ thương như một con khỉ.

Bây giờ chúng tôi đã xa nhau thật sự. Tôi không hiểu nàng đã có chồng chưa được mấy con ? Riêng tôi vẫn thường nhớ đến nàng. Vì tôi có một trí nhớ kém, vả lại ngày xưa nàng cũng không tặng cho tôi một

tấm ảnh có chữ ký, nên mỗi lần nhớ đến nàng tôi phải vào sở thú đứng trước chuồng khỉ để dễ hình dung ra khuôn mặt dễ thương của nàng.

Chân lý, như bạn biết, có rất nhiều thứ và đẹp xấu tùy người đối diện. Nhưng tôi cầu mong bạn đừng bao giờ phải nhìn thấy thứ “chân lý đôi khi” như tôi vì chắc chắn suốt đời bạn sẽ không thể nào quên nó được

3. Chương 3: Ví Dụ 3

Lúc mới đặt chân đến Phan Rí lần đầu thú thật tôi đã muốn khóc. Tôi cứ tưởng thành phố này phải to lớn lắm vì nó có tên trên bản đồ Việt Nam đang hoàng, không ngờ nó là một cái xã còn nhỏ hơn lòng bàn tay.

Chiếc xe đồ tôi đi có từ hồi Pháp thuộc loang lổ vết sơn xanh đỏ, chạy một mình không nổi lại chất đầy những rổ cá lớn, cá bé trên mui và trong lòng xe, những rổ cá này nghe đâu bị kẹt đường nên phải trở về nguyên quán. Phải mất 3 giờ đồng hồ chiếc xe mới lết được từ Phan Thiết đến Phan Rí. Trên đoạn đường chỉ dài hơn 60 cây số. Vừa vào đến bến xe nằm ngay ở trung tâm con phố tôi vội xách valy bước xuống vì không chịu nổi mùi cá tanh nồng bốc lên khi xe đậu. Đã sáu giờ chiều mà trời vẫn còn nắng gắt, thêm những ngọn gió thổi cát bụi bay mù khiến tôi nóng muốn điên người. Lấy khăn ra lau mồ hôi xong, tôi lững thững đi bộ dọc theo con đường trước mặt, nhìn lên tấm bảng một hiệu buôn, thấy đề Đại Lộ Trần Hưng Đạo mà buồn cười. Con đường chỉ rộng hơn một con hẻm ở Sài Gòn mà cũng xưng là Đại lộ. Địa chỉ tôi muốn đến : Công ty nước mắm Hoa Hồng số 3 Đại lộ Bạch Đằng. Cũng Đại lộ, không biết “đại lộ” đó lớn hơn “đại lộ” này được mấy phần. Đang lóng ngóng tìm một người hỏi thăm đường, tôi gặp một nữ sinh mặc quần áo trắng bước tới. Kinh nghiệm cho biết vào nhà hỏi bà già ra đường hỏi học trò nên tôi móc túi đưa mảnh giấy ghi địa chỉ cho cô bé.

- Em cho tôi hỏi thăm địa chỉ này ở đâu ?

Cô bé mở to đôi mắt đen láy quan sát tôi từ đầu đến chân xem tôi có phải là người lạ không rồi mới cúi đọc tờ giấy. Trước khi đến đây tôi nghe người ta đồn rằng con gái xứ này hai mắt đều toét vì bị cát bụi thổi vào, nhưng nhìn kỹ cô bé đây tôi chẳng thấy mắt em toét tí nào mà trái lại còn trong sáng hơn mắt mèo nhiều, tôi không hiểu thiên hạ đồn sai hay cô bé là người xứ lạ đến đây như tôi ?

- Ông mới đến đây lần đầu ?

- Phải, nếu đến đây lần thứ hai thì tôi khỏi làm phiền em.

- Em cũng ở đường đó, vậy ông cứ đi theo em là đến nơi.

Em trả lại tờ giấy rồi ôm cặp đi trước, tôi vội xách valy đi nhanh cho ngang hàng với em. Cô bé dừng lại lắc đầu.

- Dừng. Ông hãy đi sau em vài bước, ông đi bên em thiên hạ sẽ đồn thế này thế nọ ngay.

- Ở đây thiên hạ thích bàn chuyện của người khác lắm sao ?

- Vâng, chỗ nhỏ bé mà. Ông cảm phiền.

Tôi đành đứng lại đợi cô bé đi trước rồi mới lẻo đẻo xách va ly theo sau Tức mình, tôi rửa thắm mẹ kiếp thiên hạ, chắc quý vị no cơm ấm cật, dư thì giờ nên thích bàn chuyện người khác còn đói như tôi thì bàn chuyện bao tử của chính mình mãi vẫn chưa xong. Đến một con hẻm lầy cát, hai bên là bờ tường cao thấy không có bóng dáng “thiên hạ” tôi vội bước lên đi cạnh cô bé trò chuyện.

- Đi một mình lủi thủi ở sau tôi thấy tủi thân quá.

- Tại sao vậy?

- Tôi có cảm tưởng người ở đây đã bạc đãi mình.

Cô bé cười:

- Vậy ông đến đây làm gì ?

Tôi kể cho em nghe tôi là một quân nhân giải ngũ loại hạng hai đang thất nghiệp. Có một người bạn ở Sài Gòn giới thiệu tôi ra đây làm thư ký cho công ty nước mắm Hoa Hồng để sống qua ngày và tôi hy vọng người ta sẽ không từ chối.

- Em sợ ông không chịu nổi đâu.

- Làm thư ký có gì nặng nhọc mà không chịu nổi ?

- Không, em muốn nói mùi nước mắm kìa.

- Đó là mùi quốc hồn quốc túy người Việt nào sống ở ngoại quốc cũng nhớ nó, sao em lại nói là không chịu nổi.

- Rồi ông sẽ biết.

Đi thêm một lúc cô bé dẫn tôi đến bờ sông. Con sông rộng ở gần cửa biển đầy ghềnh ghai sỏi màu sắc rực rỡ. Trên bờ người ta qua lại tấp nập và những nông mướt được phơi đầy hai bên đường choán cả lối đi. Cô bé chỉ tôi một ngôi nhà lớn quét vôi vàng cách chỗ chúng tôi đứng một cột đèn.

- Đó là công ty Hoa Hồng. Em chúc ông may mắn.

Tôi thật cảm động nghe câu nói đó từ ngày thất nghiệp đến nay, chưa ai chúc tôi một lời may mắn nào. Tôi nhìn thẳng vào mắt cô bé.

- Cảm ơn em, tôi tin người ta không nỡ từ chối một thương phế binh đói rách như tôi. Nhà em ở đâu có dịp tôi sẽ đến thăm ?

Cô bé chỉ tay về một khu nhà lổ nhổ ở phía xa.

- Nhà em gần chợ cá kia kìa, chắc ông không nhìn thấy đâu. Nếu ông được làm việc ở công ty, em sẽ còn gặp ông vì thỉnh thoảng em vẫn đến đó nhận giấy giao hàng. Thôi, em xin chào ông.

Nhìn cô bé đi khuất vào đám người trên bờ, tôi mới lững thững xách va ly đến công ty. Phía trước nhà có một tấm bảng lớn hai bên vẽ hai bông hồng to ướm, tôi đi thẳng vào cửa và xin gặp ông giám đốc. Người lao công dẫn tôi đi vào một phòng nhỏ, tôi gặp một ông tóc bạc đang ngồi đọc nhật báo. Tôi cúi đầu chào ông và đưa lá thư giới thiệu việc làm do người cháu ruột ông ta viết. Đọc thư xong ông hỏi tôi những giấy tờ cần thiết, tôi mở va ly lấy và đưa ông xem. Ông nói được rồi cậu sẽ ở luôn đây và bắt đầu làm việc từ ngày mai. Được việc làm tôi mừng rỡ nói cảm ơn ông. Ông nói không có gì tôi sẽ xem cậu như cháu tôi, rồi ông gọi người lao công vào căn dặn thu xếp nơi ăn chốn ở cho tôi.

Công ty chiếm một khu đất khá rộng, người lao công dẫn tôi đi quanh một vòng cho biết và chỉ cho tôi chỗ ngủ là một cái chái nhỏ lợp tôn ở gần nhà ông. Về cơm nước ông nói nếu cậu muốn ăn ở ngoài, ngày mai tôi sẽ dẫn đến một nơi nấu cơm tháng. Tôi nói nếu tiện nhờ bác nấu cho tôi ăn luôn khỏi phải đi xa. Ông nói nhà tôi ăn uống bết lắm sợ cậu nuốt không nổi. Tôi cười nói có rau có cháo để ăn là may rồi tôi đang thất nghiệp mà bác. Ông cười nói vậy thì được.

Công việc làm ở công ty tương đối nhàn hạ. Hàng ngày tôi đánh máy những hoá đơn giao hàng, nhận hàng, nhưng giấy tờ chứng nhận phân tích nước mắm đến các tỉnh khác. Phía sau công ty là nhà lều nước mắm của riêng ông giám đốc. Trong những thùng gỗ lớn người ta đổ cá vào đầy ướp muối rồi đợi ngày cá rã ra nhỏ giọt thành nước mắm. Mỗi lần vào lều kiểm soát các phụ vớ nước mắm vào những thùng sắt nhỏ để chở đi bán tôi phải bôi dầu cù là vào mũi và phải chặm thuốc hút liên miên. Hôm đầu nhìn người ta lấy xác mắm ra tôi phải chạy ra ngoài nôn ọe vì không chịu nổi mùi hôi kinh khủng từ xác mắm bốc ra. Bây giờ tôi mới hiểu tại sao cô bé nói sợ tôi không chịu nổi mùi nước mắm. Nếu không vì cái bao tử mỗi ngày đều đói chắc tôi đã xách va ly đi ngay sau lần nôn ọe đó.

Tôi lẩm cẩm nghĩ không hiểu tại sao các ông “hàm hộ” ở đây chẳng ông nào chịu lấy dấu hiệu nước mắm của mình là cá nục, cá thu, cá cơm, cá óc nóc... mà đi chọn những hình con thỏ, con gà, con én, hoa sen, hoa hồng...? Nếu những đôi tình nhân ở xa đều biết hoa hồng là dấu hiệu của công ty nước mắm lớn ở đây chắc họ sẽ không ham tặng người yêu một đóa hồng vì chẳng lẽ họ còn muốn tình yêu của họ sẽ mặn mòi và sự nước mắm ?

Dù không thích mùi hương của nó nhưng tôi cũng phải cảm ơn nước mắm đã giúp tôi có công ăn việc làm và sống qua những ngày đói khát. Mỗi sáng để khỏi ăn điểm tâm tốn tiền tôi thường xuống lều múc một ly nhỏ nước mắm uống ực một hơi rồi chạy lên nhà uống luôn hai ly cối nước trà cho đã khát. Như vậy no suốt buổi. Cũng may nước mắm có nhiều chất đạm nên càng ngày tôi càng nặng xương.

Một buổi sáng khi tôi vừa uống xong ly nước mắm điểm tâm miệng đang mặn đắng thì cô bé tôi gặp hôm đầu tiên đến xứ này, đi vào. Em chào tôi, tôi chẳng kịp chào lại mà vội rót hai ly cối nước trà uống luôn một hơi. Em hỏi:

- Ông làm cái gì mà khát dữ vậy ?

- Tôi mới điểm tâm bằng nước mắm.

Cô bé tròn mắt không hiểu. Tôi phải giải thích cặn kẽ cho em rõ. Nghe xong cô bé cười.

- Ông thật có duyên với nước mắm. Em chỉ uống một muống nhỏ thôi cũng đủ sặc chết người.

Tôi hỏi em sao cả tuần nay không đến chơi, tôi có ý đợi em mãi. Cô bé nói em cũng muốn đến thăm nhưng không có dịp, sáng nay em nghỉ học và ba em sai em đi phân chất nước mắm nên em mới có cơ hội đến đây. Em trao tôi một chai nước mắm nhỏ, tôi cầm lấy đem vào phòng giả nghiệm. Ở đây các nhà lều trước khi đem bán nước mắm đều phải đem đi giả nghiệm để xem nước mắm của mình có bao nhiêu chất cá, chất cá càng nhiều nước mắm bán giá càng cao. Phòng giả nghiệm chưa có người làm việc, tôi trở ra kéo ghế mời em ngồi đợi. Em hỏi:

- Ông đã đi đâu chơi chưa ?

- Ở đây có chỗ nào mà đi chơi. Mỗi tối tôi chỉ biết ra bờ sông nhìn thiên hạ qua lại hay đến quán Lều Gõ uống nước rồi về ngủ.

- Vậy thì còn thiếu sót nhiều. Ở đây có nhiều chỗ đáng đi chơi lắm như đi rẫy ăn táo, đi xóm Rừng ăn mận, đi tắm biển ở bãi Trùng

Dương hay Ghềnh Sơn. Đi thăm chùa ông Hai Đại, đi xem thắng cảnh đập Đồng Mới ...vv...

- Vậy hôm nào rảnh tôi mượn xe Honda chở em đi chơi nghe.

- Đâu được thiên hạ nói chết.

Lại thiên hạ. Tôi rửa thềm mẹ kiếp thiên hạ, xin quý vị để cho tôi sống với chứ. Tôi phân bua với cô bé.

- Thấy kệ họ. Chúng ta hãy sống cho chính chúng ta, họ đâu có sống giùm chúng ta mà chúng ta lo.

Cô bé cũng đồng ý với tôi như vậy nên vào những chúa nhật kế tiếp em đã dẫn dắt tôi đi thăm những nơi chốn em nói. Từ khi chúng tôi thân với nhau, những tối rảnh rỗi em thường đến nơi tôi ở, nấu chè chuối bột báng nước dừa hay em đem cá hấp ở nhà đến chúng tôi quán bánh trắng rau sống chấm với nước mắm “nhĩ” ăn thật ngon lành.

Một tối em đến chơi, tôi vui miệng nói lại với em những điều cậu học sinh con trai bác lao công cho tôi biết là có rất nhiều nam sinh ở trường đã si em bỏ cả học hành. Cô bé cười nói :

- Ai mà si em, em cho chết luôn.

Tôi khoái chí cười:

- Đúng, đúng. Nhưng còn tôi ?

- Ông hả, em cũng cho chết luôn.

Tôi chưng hửng hỏi:

- Bộ nhất định em không khóc thương ?

- Khóc hả, cười bể bụng thì có.

- Chúa ơi, chắc tim em bằng sắt?

- Sắt hủ, ai mà ưa thứ mau rỉ sét.

- Bằng đá chẳng?

- Nước chảy đá mòn, đá yếu xiù.

- Bằng gỗ thùng nước mắm?

- Vâng bằng gỗ, nhưng không phải gỗ làm thùng nước mắm đâu mà là gỗ thông sản xuất từ rừng thông Đà Lạt.

- Vậy chắc em sinh ở Đà Lạt?

Cô bé gật đầu kể cho tôi biết gia đình em trước kia ở Đà Lạt sau đó dời xuống đây lập nghiệp đã được 10 năm và bây giờ ở chốn này em là một cây thông nhớ rừng.

Cô bé cười nói:

- Em mới nhận được một lá thư tình.

Tôi ngạc nhiên nói :

- Tôi có viết thư cho em hồi nào đâu mà em nhận được?

- Ai nói ông viết bao giờ đâu, thư này của một người khác.

- Em đã có một người tình khác?

- Không phải đâu, thư này của người dạy kèm em gửi cho em, để em đưa cho ông đọc.

Cô bé móc túi đưa cho tôi một phong thư màu xanh để ngỏ, bên trong có một tờ giấy màu hồng viết đầy chữ Anh. Tôi hỏi :

- Thầy dạy em người Mỹ à?

- Không, ông ấy dạy kèm Anh Văn cho em và mấy nhỏ bạn.

Anh văn tôi mới học đến lesson 10 trong quyển English For Today book one nên chẳng hiểu ông giáo viết gì, tôi trao lại lá thư cho cô bé.

- Em dịch dùm tôi đi. Lần sau em nhớ nói ông viết bằng chữ Việt tôi mới có thể đọc được.

- Đại ý ông ấy viết, ông ấy thương yêu em và muốn gặp em chiều Chúa Nhật này tại nhà trọ ông ấy.

Tôi nổi sùng nói :

- Sao em không đưa lá thư mắc dịch này cho ba má em đọc.

- Thôi, em sợ rùm beng cả nhà đều biết em dị chết.

- Em có viết thư trả lời cho ông ấy không? Em có định đến thăm ông ấy không?

- Còn lâu. Nhưng em sợ ông ấy cứ viết thư hay gọi em tập đọc hoài tui bạn biết được chúng chọc em chết. Vậy em nhờ ông đóng vai anh em đến nói ông ấy đừng có viết thư cho em nữa.

- Xong rồi, chiều chủ nhật này tôi sẽ thay em đóng vai người tình đến thăm ông ấy.

- Khỏi đợi đến chiều chủ nhật, chiều mai khoảng 6 giờ ông đợi em ở quán Lều Gỗ rồi em sẽ chỉ cho ông thấy thầy em vì ông ấy ăn cơm tháng gần đó.

Buổi chiều, mới 5 giờ tôi đã có mặt ở quán Lều Gỗ, một quán nước vỉ đại nhất ở xứ Phan Rí này. Quán gồm hai phần : một sân rộng đặt bàn ghế bán nước uống và một căn nhà có những tủ kính (trước bày bán đồ điện sau ế đẹp luôn) bày những quyển sách truyện cho thuê. Tôi vẫn thường đến đây trước để uống một ly đá chanh cho đã khát vì lỡ uống nước mắm quá nhiều, sau đó thuê vài quyển truyện chường về nhà tối đọc đỡ buồn. Tôi thuộc loại khách đặc biệt được chủ quán đeo kính cận trông rất trí thức thông cảm cho ký sổ vàng cuối tháng trả tiền nên chiều nay dù trong túi không có đồng nào tôi vẫn mạnh dạn bước vào quán

gọi một chai 33, nửa gói Capstan. Tôi uống bia dở ẹc, chỉ một chai mặt cũng đỏ bừng như gà đá nhưng vì sắp đụng độ với ông giáo nên tôi muốn mặt mình phải sừng sừng một tí cho ông ấy ớn.

Buổi tối quán thường đông nghẹt khách nhưng vào giờ này thì vắng như chùa bà đanh. Học sinh còn đi học và những ông “ba đờ ghe” còn bận bán cá chưa có thì giờ rảnh đến ngồi thưởng thức nhạc “tiền chiến hậu chiến” do chính tay chủ quán chọn lọc. Tôi chúa ghét nghe nhạc ở các quán nước, ồn ào điếc tai nên rất thích ngồi ở đây vào buổi xế chiều để được thiên nhiên ca bản The Sound Of Silence. Trên chiếc sàn xi măng rộng (trước là sân patin sau ế đẹp luôn) đọng đầy những vũng nước do ông chủ tưới những chậu kiểng, chưa đến tuổi tam thập nhị lập mà ông ta đã thích cái thú “vạch lá tìm sâu” kể cũng lo hưởng nhàn hơi sớm.

Nắng càng lúc càng đậm màu trên cây bạc đầu ở cuối sân, tôi ngồi im chờ đợi buổi chiều len lén vào hồn xem nó ra làm sao nhưng đợi mãi chẳng thấy buổi chiều đâu cả mà chỉ thấy có cô bé len lén đi vào sân.

- Ông đợi lâu chưa ?

- Chưa, chỉ mới hơi dài cổ thôi.

- Em hẹn ông sáu giờ mà.

- Quân đội dạy tôi muốn phục kích địch phải đến sớm quan sát địa thế cho chắc ăn.

- Nhưng ngồi chỗ này làm sao ông quan sát được ?

Cô bé kéo tôi ngồi ở một chiếc bàn khác gần hàng rào được kết bằng những ống tre chẻ đôi. Ngồi đây nhìn qua khe hở hai thân tre có thể thấy rõ bên ngoài. Nhìn mãi mãi cả mắt chẳng thấy ông giáo dạy kèm đâu tôi nói cô bé quan sát thay tôi, khi nào thấy ông ta đến thì báo động. Tôi vừa hút xong điều thuốc, cô bé nói :

- Ông ấy kìa. Tôi ghé mắt nhìn qua khe hở thấy có hai người đang từ xa đi đến, tôi hỏi cô bé.

- Thầy của em là người đeo kính cận, mặt mũi sáng sủa đi bên kia đường phải không ?

- Không phải đâu, đó là học sinh. Thầy của em đang đi gần gốc me kìa.

Tôi chăm chú quan sát gã đàn ông theo lời cô bé chỉ. Y mặc áo thun màu xanh thẫm có in đầu một co dê to tổ bố (dấu hiệu của tuổi Dương Cưu ?) y dê mà dám nhận mình dê kể cũng khá chì. Quần y may bằng vải bố trắng ống rộng và chân đi giày mọi màu vàng. Tóc y để dài thòng, phía trước cắt ngang chân mày và miệng phì phà điều thuốc ngậm ở khóe môi trái. Người y cao, ốm như con mấm, mặt đen đen giống y chàng dân “ba đờ ghe” mới đánh cá ngoài khơi về, vậy mà y lại là giáo sư dạy kèm thì thật là lạ. Tưởng y thật thích hợp để đóng vai “Xì-ke đại huynh” và chắc không tài tử nào đóng hay hơn y trong vai đó.

Tôi nói với cô bé :

- Em ngồi đây để tôi ra nói chuyện phải trái với ông ấy.

Uống hết ly bia cho hào khí bừng bừng và cầm theo một điều thuốc tôi bước ra ngoài quán vừa lúc ông giáo đi đến, chắc y cũng định vào quán thuê truyện chường về đọc. Tôi nói :

- Xin lỗi ông bạn cho châm nhờ điều thuốc.

Y trao điều thuốc cho tôi rồi tôi tại lại y:

- Ông bạn là ông giáo dạy kèm Anh văn ?

Y gạt đầu bù xù như tổ quạ.

- Phải. Ông muốn học thêm Anh văn ?

- Tôi học Anh văn làm quái gì! Sở Mỹ đóng cửa hết rồi. Tôi chỉ yêu cầu ông đừng viết thư cho em Phạm Thị Đồng Ý nữa.

- Ông là gì mà cấm tôi viết thư cho em ấy?

- Tôi là anh hai nó.

- Sao trông ông không giống em ấy tí nào hết vậy ?

- Giống hay không kệ tôi. Bộ ông giống tía ông lắm hay sao?
- Ông đừng giận, tôi có lời khen ngợi em ông học rất giỏi và tôi rất mến em ấy.
- Nó học giỏi hay dốt cũng thầy kệ nó, tôi không cần ông mến nó. Ở đây thiếu gì cô giáo xinh đẹp sao ông không mến các cô mà đi mến nữ sinh làm gì cho tai tiếng.
- Tôi không ưa cô giáo, tôi chỉ ưa nữ sinh thì đã sao ?
- Ông không ưa cô giáo thầy kệ ông, ông chỉ ưa nữ sinh thầy kệ ông nhưng tôi không ưa ông ưa em gái tôi.
- Tại sao ông lại không ưa tôi nhiều quá vậy ?

Thật ra tôi cũng không ghét gì ông giáo này, y xứng đáng là bạn tri kỷ của tôi vì cả hai cùng chung một sở thích là cô bé nhưng tại y có lợi thế là địa vị cao hơn tôi nên tôi nổi sùng nói:

- Tôi không ưa ông vì ông dạy kèm, chỉ giản dị thế thôi.
- Dạy kèm là một nghề cao quý mà.
- Nghề đó không cao quý tí nào nếu ông tiếp tục tán em gái tôi, còn ông tán bất cứ ai nghề đó vẫn cao quý như thường.
- Được rồi, ông để tôi về suy nghĩ lại.
- Không suy nghĩ tới suy nghĩ lui gì nữa cả, nếu ông còn viết thư cho em gái tôi có ngày ông ăn đòn.
- Ông hăm dọa giải sư dạy kèm phải không ? Ông tên gì ? Tôi sẽ nộp đơn kiện ông ở Hội đồng xã.

Nghe kiện cáo tôi cũng hơi “rét” nhưng kinh nghiệm cho biết một người có “rét” hơn mình mới hăm dọa kiện cáo lời thôi nên tôi thừa thắng xông lên.

- Ông có nộp đơn kiện ở Tồi cao pháp viện tôi cũng không sợ. Tôi là lính giải ngũ, tên Phạm Bất Bình, số quân 68 156890 ông nhớ kỹ chưa?
- Tôi không cần nhớ tên ông nữa. Tôi nhớ mặt ông rồi, nếu ông đánh tôi là tôi nhận ra ngay ông đánh tôi.

Ông giáo dạy kèm hăm hăm bỏ đi chẳng thèm chào tôi một lời cho đúng với nguyên tắc sư phạm. Tự dưng tôi thương y chi lạ. Trong lúc nói chuyện, nhìn kỹ đôi mắt y tôi mới biết y đã cố ý làm ọi người hiểu lầm y qua cách ăn mặc, cách nói chuyện để che dấu nỗi cô đơn mà y đang chịu đựng. Nếu không kẹt cô bé chắc tôi đã mời y vào quán uống vài chai 33 để kết bạn tâm giao. Ở xứ này có người bạn như y cũng thú lắm chứ nhưng chắc là không thú bằng được quen với cô bé rồi. Tôi trở vào quán hăm hờ kể lại cho cô bé nghe trần thuật độ vừa qua. Em cười nói ông đóng kịch tài ghê sao ông không đi theo các bạn kịch ở Sài Gòn?

Vì có cuộc họp quan trọng với các hãng nước mắm ở Phan Thiết tôi phải đi theo ông giám đốc làm biên bản mất ba ngày. Buổi tối về đến nhà bác lao công trao cho tôi hai lá thư.

Một lá của tổng hội thương phế binh cho biết tôi đã được nhận làm thư ký ột hãng buôn ở Saigon, nếu muốn làm tôi phải về Saigon nhận việc gấp. Tôi phân vân không biết quyết định thế nào. Ở Phan Rí này được bốn tháng, tôi đã mến người dân ở đây. Họ tuy lắm chuyện nhưng rất chân thật và sẵn lòng giúp đỡ người lạ. Mảnh đất này tuy nhỏ bé nhưng rất hậu đãi những người phương xa đến đây lập nghiệp. Nắng ở đây có làm da tôi đen sạm nhưng không khí vùng biển trong lành đã giúp tôi khoẻ mạnh hơn xưa. Tôi cũng đã bắt đầu nghiện mùi nước mắm, một mùi hương khó quên như hương tóc người tình đã chia xa nhưng tôi vẫn nhớ rõ ràng vào những đêm mưa. Ở Sai gon dĩ nhiên là vui vẻ hơn, bạn bè đông hơn và có nhiều cơ hội tiến thân hơn nhưng tôi chưa muốn xa cô bé. Tình yêu đã bắt hực nhiều lần vì với quá cao, lần này nó đang nằm trong tâm tay tôi không lẽ tôi lại bỏ mất dịp may.

Lá thư thứ hai của cô bé mới gửi đến sáng nay. Em cho biết trường em đã nghỉ hè, gia đình em mới mở một đại lý bán nước mắm ở Đà Lạt, em sẽ theo má lên đó buôn bán và xin chuyển trường lên học ở Bùi Thị Xuân. Em đã đến tìm tôi hai lần nhưng không gặp và sáng mai em phải đi sớm một mình vì má em đã đi trước. Em viết : Thôi ông khỏi tiến đưa làm gì ất công. Thiên hạ biết cười chết. Em muốn chúng ta chia tay âm thầm. Nếu gặp ông ở bến xe em sẽ không viết thư cho ông nữa và khi nào có dịp về thăm ba, em cũng không thèm ghé thăm ông.

Tờ mờ sáng hôm sau tôi đã có mặt tại bến xe. Trời hơi lạnh vì đêm qua mưa suốt đêm, tôi co ro đứng núp trong bóng tối một hiên nhà mong nhìn thấy cô bé một lần nữa trước khi chia tay. Khoảng năm giờ ba mươi tôi thấy vai em mang xách tay đi từ một con hẻm nhỏ một mình. Em đến ghi tên ở quầy lấy vé rồi bước lên xe ngồi ở một ghế gần cửa. Thấy kẻ thiên hạ cười, thấy kẻ những lời dạn trong thư tôi chạy vội đến gặp em.

- Ông không nghe lời em há. Được rồi em sẽ làm đúng theo những gì em đã viết.

Tôi đưa mắt nhìn em chẳng biết nói gì. Tôi luôn luôn chẳng biết nói gì vào những dịp chia tay. Mãi đến khi xe rồ máy chạy, tôi không ngăn được, đưa tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của em bỏ ra ngoài cửa. Cô bé nói như sắp khóc.

- Ông là một con mọt.

- Chúa ơi! Một người bảnh bao như tôi lại có hình dáng như con mọt sao? Cô bé có cận thị chẳng?

- Ông là một con mọt kinh khủng đã ăn ruỗng trái tim bằng gỗ thông của em.

4. Chương 4: Ví Dụ 4

Sáng thứ sáu ấy, dù bị nhức đầu, tôi cũng cố gắng đến giúp người bạn trang hoàng sân khấu ột buổi trình diễn ca nhạc của trường anh như đã hứa. Buổi trình diễn có bán vé để lấy tiền phát phần thưởng cho các học sinh xuất sắc cuối niên học.

Tôi đến quá sớm. Trước rạp hát chưa có khán giả, những em học sinh trong ban trật tự đeo nơ đỏ trước ngực đang loay hoay làm những công việc vặt. Tôi đưa thiệp mời ột em gác cửa để vào rạp ngồi nghỉ chân. Trong rạp tối om, máy điện chưa chạy, chỉ có một vài vệt sáng lơ lơ ở những khe cửa hở ở trên cao, tôi phải đưa tay lên sờ để tìm một chỗ ngồi. Bóng tối và những dây ghế trống trơn đã giúp cơn đau trong đầu tôi dịu đi rất nhanh. Nhắm mắt lại, tôi ước ao được ngủ ở đây một giấc có lẽ bệnh nhức đầu sẽ không còn hành hạ. Chợt có tiếng ca nhỏ nhỏ khiến tôi mở mắt, nhờ đã quen với bóng tối tôi nhận ra một người mặc áo trắng ngồi cách tôi một hàng ghế. Có lẽ em là nữ sinh trong ban văn nghệ nên mới được phép vào rạp lúc này. Em đang hát một bài nhạc nào đó tôi không nghe rõ lời, nhưng tiếng ca thật trầm ấm và tôi không ngăn được đánh diêm để châm một điếu thuốc. Tiếng diêm quẹt làm em ngừng hát, nhờ ánh sáng leo lét ở đầu que diêm, tôi thấy em quay lại và đôi mắt nhìn thẳng vào tôi. Tôi vội quăng que diêm đang cháy dở nói xin lỗi đã gây ra tiếng động. Em nói không sao, chính em đã gây ra tiếng động trước ông. Tôi hỏi em có hát trong buổi trình diễn sáng nay không. Em nói dạ có. Tôi hỏi thăm người bạn trưởng ban văn nghệ đã đến chưa. Em nói em cũng đang đợi thầy ấy đến và ông có phải là người mà giáo sư nhờ đến đánh nhạc đệm cho tụi em hát không. Tôi lắc đầu. Tôi không biết đánh đàn, tôi đến giúp người bạn căng cái màn trên sân khấu và tôi chỉ biết kéo màn. Em cười nói công việc ấy cũng quan trọng lắm, vì nhờ ông khán giả mới thấy tụi em. Tôi nói cũng nhờ các em mà tôi mới có việc làm.

Điện trong rạp được bật sáng cùng lúc một số đông người bước vào. Người bạn đến chào tôi rồi anh vẫy tôi cùng một số học sinh đi vào hậu trường. Phải mất nhiều thời giờ chúng tôi mới căng được chiếc màn hơi nhỏ so với chiều rộng sân khấu. Vì thiếu rộng rọc để kéo dây nên hai em học sinh đã thay tôi nắm hai cánh màn chạy đi chạy lại mỗi khi muốn mở hay khép màn.

Buổi trình diễn thật vui, những tiếng vỗ tay chen lẫn tiếng la ó đã không ngớt vang lên sau mỗi màn trình diễn. Suốt buổi, tôi mãi nói chuyện với một người bạn về ban vũ của các học sinh Chăm. Trong bộ quần áo nhiều màu sắc, các em đã bước đi những bước lạ lùng theo tiếng nhạc dồn dập, nhưng vẫn ẩn mang những nỗi buồn man mác. Tôi đã quên mất cô bé gặp trong rạp lúc đầu.

Khi buổi trình diễn chấm dứt, tình cờ gặp lại em trên đường về cùng đứng đợi xe lam, tôi ngờ ngợ hỏi:

- Có phải em đã hát bản Phố buồn trong buổi trình diễn?

Cô bé nhướng mắt nhìn tôi qua khung kính cận để nhận diện rồi trả lời:

- Vâng, ông nghe em hát thế nào?

Thú thật, lúc em hát tôi mãi nói chuyện với người bạn nên đâu có biết gì, nhưng chỉ cần nhìn tướng em, tôi cũng đoán được em là một người hát rất hay.

- Thật tuyệt vời. Tôi ước ao có dịp được nghe em hát lại.

Hẳn nhiên, em chẳng tin lời tôi. Nhưng may nhờ đôi mắt tôi, đôi mắt lơ đãng như người sắp chết, trông có vẻ rất thành thật nên em bằng lòng hứa sẽ hát cho tôi nghe khi có dịp.

Tôi không bao giờ tin dịp may có sẵn từ trời cao rơi xuống đầu mình, nên tôi phải tự tạo ra dịp may bằng cách hỏi thăm người bạn dạy học về tên và địa chỉ của em. Ngay trong buổi chiều thứ bảy, sau khi đã hút hết nửa bao thuốc để lấy can đảm, tôi đã mạnh dạn đến gõ cửa nhà em.

Thật may, tôi đã gặp chính em mở cửa. Cô bé tròn xoe mắt ngạc nhiên và niềm nở mời tôi vào nhà.

Em cho biết đây là nhà của nội em, em đến đây trọ học vì nơi gia đình ở, trường trung học chỉ có các lớp đệ nhất cấp. Em nói vì mới đến đây học niên khóa đầu nên chưa có bạn bè, đi học về em chỉ biết nằm nhà đọc sách. Tôi nói:

- Con gái không nên đọc sách nhiều.

Em hỏi:

- Tại sao vậy ?

- Đọc nhiều chỉ tổ cận thị.

Em cười nói:

- Em đã lỡ cận thị rồi, có tăng thêm độ cũng không sao ?

Chuyện trò một lúc lâu, tôi nói:

- Em hát tặng tôi một bài đi.

Cô bé lắc đầu.

- Em chưa là ca sĩ để có thể hát bất cứ lúc nào theo yêu cầu, em chỉ hát được nhờ hứng. Vậy ông chịu khó đợi, đừng trách em.

Tôi chẳng phải là người thích trách cứ kẻ khác, vả lại cần gì nghe em hát, chỉ cần nhìn em tôi cũng thích thú lắm rồi, chẳng muốn đòi hỏi thêm.

Ở quận lỵ nhỏ bé này, tôi chẳng biết làm gì khi rảnh rỗi nên thường đến nhà em trò chuyện băng quơ. Một lần, tình cờ nhìn vào lòng tay em tôi thấy rõ một hình ngôi sao in đậm nét, tôi chẳng hiểu nó có ý nghĩa gì, nhưng cũng đoán mò như thầy bói mù. Số em nếu sống ở thời vua chúa chắc sẽ có một hoàng tử đến rước về triều đình, nhưng ở thời chiến tranh này tương lai em sẽ là một bà chuẩn tướng. Vậy từ bây giờ, tôi sẽ gọi em là “cô bé chuẩn tướng”. Em tỏ vẻ không thích tên gọi đó, nhưng khi biết tôi chỉ là một binh nhì, em bắt tôi mỗi lần gặp em phải giơ tay chào theo kiểu nhà binh cho đến khi em ra lệnh bỏ tay xuống mới thôi. Có lần trễ hẹn, em đã bắt tôi giơ tay chào suốt buổi chiều mặc cho tôi năn nỉ. Em nói nếu ông bỏ tay xuống em sẽ nghỉ chơi với ông luôn. Vì em thường làm những gì em nói nên tôi phải triệt để tuân lệnh, khi em cho phép thôi chào thì tay tôi đã cứng đờ chẳng thể nào nhúc nhích. Em đã phải ráng sức kéo nó xuống và tìm đầu cù là xoa bóp một lúc, tay tôi mới có thể cử động bình thường.

Biết mình đã dạy dốt trong trò đùa này nên tôi đề nghị với em bỏ trò chơi đó đi, nhưng cô bé nhất định không chịu. Em nói, chuyện đã rồi, sửa đổi cũng vô ích. Con gái mà hay nhăn mày nháu mắt như em thì bướng bỉnh số dách. Tôi tự hứa mỗi lần nói chuyện với em phải cẩn thận uốn lưỡi một triệu lần trước khi nói.

Vườn nhà em, có một cây táo gai rất lớn, đến mùa những trái táo chín vàng trông thật đẹp mắt. Không hiểu sao tôi rất thích ăn trái táo phải gió đó dù chúng luôn luôn có sâu và chẳng béo bổ gì. Mỗi lần thăm em tôi đều nói em đi lấy muối ớt để chấm táo ăn. Nhìn những trái táo chín vàng trên cành, tôi không ngần ngại được đưa tay hái và em dậm chân la lên.

- Đừng có hái mà, để em rung cho rụng xuống ông lượm. Nếu ông hái một trái trên cành cả cây táo sẽ có sâu.

Không hiểu em nói vậy có đúng không, nhưng nhìn cách em dậm chân, tôi biết em đã quả quyết đúng và tôi đành cúi lượm những trái táo rơi rải rác trên mặt đất. Cắn một trái táo, tôi phải vội quăng đi vì con sâu trắng ớn nằm ở trong. Tôi nói:

- Sao mấy trái táo em rung rơi xuống đất vẫn có sâu như thường ?

Em cười, nói:

- Tại đã có người hái trái trên cành trước ông, mà sâu táo ăn đâu có sao, ông cứ ăn đi em bảo đảm không đau bụng đâu mà sợ.

Bây giờ, tôi mới nhận ra cổ nhân nói: “Lưỡi không xương nhiều đường lắt léo” quả thật không sai. Tuy vậy, không phải cô bé này nói láo đâu, em rất thành thật nói ngay những gì em nghĩ và không che giấu tình cảm của mình. Có lần trời đổ mưa bất ngờ, cả hai không chịu chạy vào nhà, chúng tôi đứng núp mưa dưới tán cây táo rậm lá. Tôi nhẹ nắm tay em và em nói:

- Ở bên ông, em cảm thấy thật hạnh phúc.

Tôi nói:

- Hạnh phúc như trái táo chín vàng, tôi nắm tay em hạnh phúc ấy đã có sâu.

- Chẳng sao, những trái táo sâu ăn rất ngon. Em mong chúng ta sẽ sống mãi bên nhau dù cho hạnh phúc của chúng ta là trái táo có sâu.

- Tôi không có sổ giữ cửa, có bao thuốc trong túi mà bạn bè lấy lúc nào cũng không hay, vậy làm sao tôi có thể giữ được em vì em làm một viên ngọc quý.

- Không, em chỉ là một viên sỏi.

- Nhưng viên sỏi lấy từ mặt trăng nên còn quý hơn ngọc nhiều.

Em nhún mặt nói:

- Em chỉ là một viên sỏi tầm thường ở ven đường thôi, ông hiểu chưa ?

Khi em bậm môi trợn mắt trông còn dữ hơn cọp, nên tôi vội trả lời:

- Ủ, em là một viên sỏi nằm ở ven đường, nhưng đã làm tôi trợn chân té u đầu.

Một buổi chiều, tôi dẫn em xuống phố quận để mua vài quyển truyện cho em, không hiểu vì tưởng tá tôi cù lần hay sao mà thiên hạ cứ trở mắt nhìn. Tôi nói:

- Em thấy chưa, người ta đang thì thầm: Tiếc thay cây quế giữa rừng, để cho thằng mán thằng mường nó leo.

Em bĩu môi:

- Em cóc cần những con mắt trần gian.

Lâu lâu, em vẫn thường chêm tên các bản nhạc vào lời nói như thế, em thuộc rất nhiều nhạc và tất cả đều là nhạc buồn, thật trái hẳn với tính vui vẻ của em.

Mua sách xong, chúng tôi đi bộ dọc theo con sông nước mặn về nhà em. Trời hoàng hôn, dòng sông phẳng lặng phản chiếu bầu trời xanh thẳm và những đám mây tím rực. Chúng tôi im lặng đi bên nhau sợ lời nói làm xao động mặt sông sẽ phá vỡ những đám mây huyền ảo kia. Đột nhiên, cô bé cất tiếng hát: Chiều nay em ra phố về thấy đời mình là con nước trôi...

Quen em đã lâu, đây là lần đầu tiên tôi được nghe em hát rõ ràng. Tôi chẳng hiểu gì về âm nhạc, nhưng nghe giọng em tôi cảm thấy xúc động lắm lắm. Có lẽ em đã làm vui lòng người nghe vì chính những giọt lệ của em. Tôi nói:

- Thôi đừng khóc nữa em.

Đầu cúi gằm, tóc che khuất khuôn mặt, em nói thầm thì:

- Ông nghĩ sao nếu em nói em yêu ông ?

Câu nói của em đã làm tôi bối rối, từ lâu tôi vẫn giấu em căn bệnh ngặt nghèo không biết sống chết lúc nào của mình. Tôi không muốn em đặt tin tưởng đời em vào một người mà chính hắn cũng chẳng dám hy vọng gì ở cuộc sống. Tôi đành nói:

- Em chưa điên, nên chẳng thể yêu tôi đâu ?

Em ngẩng mặt nhìn tôi đôi mắt đỏ hoe.

- Tại sao vậy ?

- Vì chỉ người điên mới hiểu tôi.

- Vậy em phải tập điên ngay từ giờ phút này.

Vì cố gắng tập điên nên em đã tỉnh dần. Em không còn sống trong cơn mê hạnh phúc bên tôi. Khi nhận ra tôi chỉ là một cây táo gai hèn mọn, em đã vỗ cánh bay đến những khu rừng bát ngát khác. Hôm chia tay tôi để rời khỏi quận lỵ, em nói:

- Suốt đời em sẽ không quên những kỷ niệm đẹp của chúng ta. Mỗi lần tưởng nhớ đến ông em sẽ nhắm mắt lại và thầm gọi tên ông.

Tôi gương cười nói:

- Ủ, muốn thấy tôi em chỉ cần nhắm mắt lại vì bóng tối là tôi.

Bây giờ chúng tôi đã xa nhau. Mỗi khi nhớ đến em tôi đều thầm mong trên đường bay vạn dặm, con sơn ca yêu dấu của tôi đừng bao giờ đâm đầu vào một đám mây đen.

5. Chương 5: Ví Dụ 5

Ở quận lỵ nhỏ bé này, mỗi tối tôi đều đến coi báo cộp ở quán sách của một anh bạn lớn tuổi, anh tuy không còn độc thân nhưng vẫn vui tánh như thường. Quán sách có tên là Kiến Thức nên dù đang mùa hè trời thường đổ những cơn mưa biến lòng đường thành dòng sông nhỏ tôi vẫn chịu khó lội nước đến đó để “mở mang kiến thức” cho bằng người ta.

Có một buổi tối, ông chủ bận việc đi đến nhà bà con, anh nhờ tôi đứng bán hàng giùm. Trời đang mưa bên ngoài nhưng quán chưa thể đóng cửa đi ngủ sớm vì vào giờ này học sinh mới thường đi mua “bút chỉ văn phòng”. Đợi mãi cũng không thấy khách khứa đến, để khỏi phải nhìn cảnh mưa rơi cho buồn lòng ai, phải nghe trời nằng nặc nghe ta buồn buồn, tôi dỡ một tờ nhật báo xem mục Tử vi trong ngày. Tuổi Song Nam. Công việc: Bạn không nên cho vay mượn. Tình cảm: Bạn sẽ không phải hối tiếc được quen với một người khác phái. Tôi bật cười vì lời tiên đoán của Lốc Cốc Mù tiên sinh. Ở đời có ai thích cho vay mượn bao giờ mà phải dẫn nên với không nên và ở đời có ai không thích quen với một người khác phái bao giờ mà phải khuyên hối tiếc với không hối tiếc. Bói như vậy thì chẳng cần hội đủ điều kiện ắt có và đủ làm “mù” mới trở thành thầy bói hay.

- Ông bán cho em quyển “Một thời để yêu và một thời để chết”.

Tôi ngược nhìn cô bé đứng trước quầy. Em mặc chiếc áo mưa màu xanh nhạt và tay cầm chiếc mũ sừng nước. Mặt em cũng đầm nước, những sợi tóc ướt dính sát vào trán và hình như đôi mắt em cũng có những giọt mưa long lanh. Tôi đứng dậy, mở tủ kính lấy quyển truyện đưa cho em và hỏi:

- Chị em sai em đi mua truyện hả ?

- Ông nghĩ em không biết đọc à ?

- Quyển truyện này viết về “một thời để yêu”. Tôi nghĩ em chưa đến thời kỳ đó.

- Em rất yêu thương con Miu Miu của em, vậy em đọc được chưa ? Còn ông mới tập sự bán sách phải không ?

Chúa ơi. Chắc cô nhỏ này đã được Thượng Đế làm lẫn nhét hai cái xương sườn đàn ông vào người nên em mới “lạnh” như vậy. Tôi nhún nhó trả lời:

- Phải, tôi mới bắt đầu bán từ tối hôm nay và em là khách hàng đầu tiên. Mà sao em biết rành quá vậy ?
- Những ông bán sách chuyên nghiệp chỉ cần người mua sách chứ không cần biết người ta đã đến “thời kỳ” đọc sách chưa.

Em nhấn mạnh hai chữ “thời kỳ” một cách thích thú rồi cúi đọc tỉnh bơ những chữ in ở bìa sau quyển truyện. Đọc xong em lật bìa trong xem giá tiền.

- Bảy trăm đồng ? Mắc quá trời mà còn đề “net” nữa chứ.

Chẳng phải là chủ quán sách nên tôi giải thích ầu:

- Thì em cũng biết mọi thứ vật giá đều leo thang, quyển truyện này không leo thang nó đứng y nguyên một chỗ. Vậy “net” là rẻ rồi còn gì.
- Bộ ông không bớt hai chục phần trăm à.
- Nó đã không leo thang thì em bắt nó phải xuống thang làm sao được.
- Em chỉ có năm trăm đồng thôi, vậy ông cho em gởi trả quyển truyện.

Em để lại quyển sách trên mặt quầy và trong khi đội mũ áo mưa lên đầu mắt em vẫn không rời nó. Thấy em có vẻ tha thiết với “một thời để yêu” nên tôi cầm quyển truyện đưa cho em:

- Tôi tặng em đó.

Cô bé lắc đầu:

- Em chưa quen ông nên không thể nhận quà tặng.
- Ồ chúng ta là anh em họ Hồng Bàng với nhau nên đâu có xa lạ gì. Thôi được, tôi bán cho em với giá 500 đồng.
- Ông chỉ là người bán thuê nên em không muốn ông bị thiệt thòi.

Mặc cho Lốc Cốc Mù tiên sinh đã dặn không cho vay mượn tôi vẫn hăng hái đề nghị :

- Tôi cho em mượn hai trăm, khi nào có tiền em trả lại sau.

Cô bé gật đầu:

- Vâng cảm ơn ông.

Tôi nhanh nhẹn lấy tờ giấy có in hoa nhiều màu gói quyển sách đưa cho em và hỏi:

- Em ở gần đây không?
- Ông kỹ ghê, sợ em trốn nợ à!
- Không phải vậy. Tôi muốn biết em phải lội mưa có lâu không.
- Nhà em ở cách đây hai mươi cây số. Em đến đây học trọ.
- Vậy em học lớp mấy rồi ?
- Đố ông đó.
- Lớp bảy hả ?
- Bộ em trông con nít lắm sao ?
- Lớp tám chẳng ?

Em lắc đầu.

- Lớp chín ? Lớp mười ?

Em lắc đầu hai lần.

- Tưởng em chưa đủ lớn để học lớp mười một hay mười hai. Vậy chứ em học lớp mấy ?
- Lớp “mười và mười một”.
- Cái lớp gì mà kỳ cục vậy trời.
- Trường em đã nghỉ hè, như vậy em học xong lớp mười. Bây giờ em học hè lớp mười một và họ đang ôn bài lớp mười vậy em đang học lớp “mười và mười một” đúng không. Còn ông mới đến đây à ?
- Đâu có, lâu rồi.
- Lâu rồi ? Vậy ông có biết ở đây con gì là cá mà người ta không gọi là cá ?
- Trời đất, ở đây làm gì có con kỳ cục đó.
- Vậy ông đúng là người mới đến đây. Nếu ở lâu ông đã biết đó là “con mắm”.

Tôi bật cười cái tính lí lắc của em và tự nhiên tôi muốn giữ em đứng lại nói chuyện thật lâu cho vui nhưng ông chủ quán đã về. Anh bóp còi xe gắn máy “tín tín” khiến cô bé giật mình. Em chào tôi và nói khi nào có tiền sẽ đem đến trả ngay rồi em kẹp quyển truyện trong áo mưa và bước vội ra ngoài. Ông chủ quán hỏi tôi bán được nhiều không. Tôi nói cái còi xe của anh đã đuổi khách hàng nếu không tôi bán thêm được một cây bút chì. Tôi móc túi đưa anh bảy trăm đồng. Anh cười nói cảm ơn và tôi vội chạy ra ngoài hy vọng sẽ đuổi kịp cô bé để hỏi địa chỉ nhà trọ của cô em.

Bên ngoài trời mưa lớn hơn khi tôi còn ngồi trong quầy sách. Con phố đã tắc điện và mọi nhà đều đóng cửa nên con đường tối om. Chạy đến một ngã ba tôi phân vân không biết em đã đi đường nào nên đành lủi thủi về nhà. Mưa lạnh buốt khiến tôi phải rung người và chợt nhớ đã để quên áo mưa ở quán sách. Về phòng tắm rửa xong tôi nằm đắp chăn rên hừ hừ. Tôi vẫn thường bị “cảm” dễ dàng như vậy nhưng lần này không biết vì cô bé hay vì những giọt mưa.

Ở quận lỵ nhỏ bé này, vào những đêm trăng tôi không thích mở mang kiến thức bằng mở mang bao tử, nên thay vì đi đọc báo cộp như mọi tối tôi đã lần mò đến các nhà bạn để kiếm ăn. Bây giờ đang mùa “đông”. Đó là món nhậu tuyệt vời ở chốn đất cát này. Những con đông ram béo ngậy, thơm tho hơn thịt gà nhiều và chỉ cần tưởng tượng đến món gỏi đông ăn với xoài xanh là tôi chẳng thể nào ngồi yên trong nhà.

Tôi đang ở trên căn gác nhà Ngẫu trọ, bàn với anh em đem hũ rượu thuốc lên quán ông Võ ở gần quốc lộ để nhậu với đông thì có tiếng Kha gọi từ dưới nhà vọng lên. Tôi chạy vội xuống cầu thang. Kha nói có khách ở nhà. Khách khứa đến lúc này chẳng có giá trị bằng con đông nên tôi nói kệ họ và định chạy trở lên gác. Kha nói cô bé đó. Cô bé. Chỉ nghe hai tiếng đó tôi chẳng còn biết con đông là con gì nữa và ra sức chạy hết tốc lực về nhà.

Cả tuần này tôi đã nóng lòng nhờ Kha đi tìm cô bé. Tôi tả hình dáng em thật tỉ mỉ để Kha rõ và mặc dầu là thổ công ở đây anh cũng chịu thua. Anh đã hỏi thăm những người quen, đã đến các lớp hè nhưng chẳng ai biết em ở đâu. Tôi đã rầu muốn chết vì tài tìm kiếm khắp nơi của anh, không ngờ đêm nay chính anh lại tìm ra cô bé ở ngay nhà tôi.

Khi đẩy cổng vào sân tôi thấy cô bé đứng lớ ngớ trước căn phòng cửa sơn xanh đóng kín. Em mặc áo bà ba màu tím than, tóc chẻ đôi được cột bằng hai giải vải màu đỏ rực. Trông em rạng rỡ và tươi sáng hơn đêm mưa ở quán sách.

- Chào cô bé. Em cũng biết nhà tôi ở đây à.
- Ở đây ai mà chẳng biết nhau. Em hỏi thăm một lúc là biết nhà ông ngay.
- Vậy mà cả tuần nay tôi hỏi thăm lung tung nhưng chẳng có ai biết nhà em trọ ở đâu.
- Ồ, ông đừng đến nhà em trọ. Ông cậu em khó lắm, coi chừng ổng hay hiểu lầm đánh chết em.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Hiểu lầm chuyện gì vậy kìa ?

Cô bé cười :

- Em cũng đâu có biết.

Từ khi chúng tôi vào phòng, mặc cho tôi mỗi miệng mời, em vẫn đứng tựa lưng vào tường và để đáp lễ tôi cũng đứng tựa lưng vào bàn nhưng tôi không phải là nhà vô địch đứng lâu nên một lần nữa tôi lại lên tiếng mời em ngồi. Cô bé lắc đầu:

- Không phải em chê ghế có rệp đâu. Em đứng để nhìn những bức tranh kia. Tranh của ông vẽ phải không ?

Té ra là như vậy. Em đứng để nhìn những bức tranh tôi vẽ nguệch ngoạc treo trên tường. Tranh cũng chẳng đẹp để gì nên tôi chối:

- Của một người bạn ở chung phòng. Em thấy thế nào ?

- Tưởng của ông thì em mới “phê bình” còn của người khác thì thôi. Không nên chê khen một người vắng mặt phải không ông ?

Mô phật. Chắc kiếp trước cô bé này là cô giáo bị học sinh ghét nên bây giờ được đầu thai lên làm học trò chẳng ?

Cô bé đi lòng vòng quan sát mọi vật trong phòng như quan thuế xét hàng rồi nói :

- Phòng này ẩm cúng quá.

- Em muốn nói nó nóng nực vì thiếu cửa sổ ?

- Không em nói thật mà. Em ước mơ có một căn phòng riêng như thế này để học.

Thật may, cô bé cũng không phải là vô địch đi lòng vòng nên sau cùng em đã kéo ghế ngồi xuống nhìn chăm chú tấm ảnh màu tôi cắt từ báo Life để ở dưới mặt kính bàn viết. Ảnh chụp một đôi tình nhân trẻ choàng vai nhau đứng trên cầu nhìn xuống một dòng sông có những đóa hoa forget-me-not. Phía dưới tấm ảnh có in hai dòng chữ.

Time never waits, they often say.

But for love, you know, it may.

Cô bé hỏi :

- Người ta viết gì vậy ông?

Tôi bèn trở tài làm “thi sĩ” nhìn hình dịch thành thơ.

Thời gian như nước chảy trôi,

Tình yêu vẫn đợi người nơi chân cầu.

Cô bé vỗ tay:

- Hay ghê. Em muốn nói ý nghĩa hay câu đó chứ không phải em nịnh ông làm thơ hay đâu.

Chèng dec quỉ thần ơi. Em làm tôi cụt hứng. Vậy mà xưa nay tôi cứ tưởng mình đã là thi sĩ vì mỗi lần có tiền rủ bạn bè đi nhậu họ đều khen tôi có “cốt cách thi nhân”.

Sau một hồi im lặng, cô bé nói :

- Em đến đây để trả nợ cho ông.

Tôi xua tay :

- Thôi dẹp chuyện nợ nần đó đi . Tôi bớt cho em trăm phần trăm.

Em cười nói :

- Vậy mỗi lần hết tiền em phải đến vay ông mới được nhưng tiếc quá ngày mai em phải dời khỏi đây rồi.

Tôi giật mình hỏi:

- Rồi khỏi đây ?

Em gật đầu cho tôi biết gia đình muốn gửi em vào học ở Sài Gòn trong niên khóa tới vì vậy em phải vào trong đó học hè để theo kịp các bạn và quen đường phố. Em nói Sài Gòn chắc vui lắm phải không ông. Em muốn được thay đổi không khí. Ở đây buồn chán quá đọc sách xong em chẳng biết làm gì, ở Sài Gòn em có thể đi xem chiếu bóng. Ông có thích xem chiếu bóng không ? Tôi nói tôi cũng thích chiếu bóng lắm. Tôi thích mọi thứ ở Sài Gòn nhưng tất cả đều không bằng em. Cô bé tròn xoe đôi mắt hỏi :

- Tại sao không bằng em ?

- Tôi thích chúng chứ không yêu chúng.

- Ông chưa đến thời kỳ đọc truyện “một thời để yêu” à ?

- Không phải một thời để yêu con Miu Miu như em đâu. Tình yêu này khác.

Cô bé nhú mày suy nghĩ rồi lắc đầu.

- Ông nói gì em chẳng hiểu.

Tôi muốn giải thích cho em biết tình yêu đã thấm vào người tôi như những giọt mưa ngay trong đêm tôi bị “cắm” rên hừ hừ. Nhưng khổ nỗi nhìn đôi mắt em, tôi chẳng thể nói lên điều đó. Đôi mắt kia quá ngây thơ, quá tinh khiết và tôi không đủ can đảm đầu độc nó bằng tình yêu của mình. Tôi đành nói :

- Rồi lớn lên em sẽ hiểu.

- Mỗi bữa em đều ăn hai chén cơm, bắt đầu từ ngày mai em sẽ ăn thêm bốn chén cơm.

- Để làm gì vậy, em muốn mập thù lù như cái lu hả ?

- Em muốn mình lớn mau để có thể hiểu được điều ông nói.

Tôi thở dài :

- Khi đó tôi cũng già mau và mọi chuyện đều đổi thay.

- Mùa hè qua rồi mùa hè lại đến, mùa hè lại đến có gì đổi thay đâu.

Tôi biết mùa hè đang qua. Mùa hè sẽ còn qua dài dài. Time never waits... But for love. Tự dưng tôi nổi sùng vì lời tiên đoán của Lốc Cốc Mù Tiên Sinh : Bạn sẽ không hối tiếc vì quen một người. Không phải hối tiếc, thật vậy không ?

Tôi buồn rầu nói :

- Em biết đó, mùa hè có nhiều đổi thay. Trời còn nắng mưa giông bão bất chợt hướng gì lòng người.

- Ông sợ đổi thay ?

- Phải, khi mà giữa chúng ta chưa có gì đáng để đổi thay.

- Quả đất tròn rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau.

- Nhưng hai đầu quả đất hơi méo nên chúng ta cũng dễ lạc nhau.

- Em sẽ nhớ mãi hai câu thơ ông đã dịch cho em nghe. Bây giờ khuya rồi, xin phép ông em về.

Tôi không muốn đưa em về tí nào nhưng vì lịch sự tôi đành cúi đầu theo em mở cổng. Khi em nói chào ông, tôi đã nhìn sững đôi mắt em. Đôi mắt to sáng lóng lánh dưới trăng trông đẹp lạ lùng, đẹp lạ lùng hơn cả những gì đẹp lạ lùng ở trần gian này và tôi đứng im chẳng thốt nên lời vì vẻ đẹp lạ lùng đó.

Người ta còn biết nói gì khi đã hiểu mùa hè có nhiều đổi thay.

6. Chương 6: Ví Dụ 6

Buổi tối khi tôi đến võ đường, cô bé đang tập nhảy dây cho dân gân cốt. Em quay sợi dây theo hình số tám và càng lúc càng nhanh khiến người ngoài không còn nhìn rõ khuôn mặt. Đứng chung quanh em là các võ sinh đồng môn và một người đang to giọng đếm. Tiếng một trăm vừa dứt cô bé dừng lại, em trao sợi dây nhảy ột người bạn rồi đến nơi treo quần áo lấy khăn lau mặt. Tôi gọi:

- Ê nhỏ.

Em đưa mắt tìm kiếm, khi nhìn thấy tôi đứng ở cuối phòng em chạy vội lại .

- Em đã nói anh đừng đến đây mà. Hãy đợi tối mai đến võ đài xem em đánh có hơn không.

- Tôi muốn tối nay đãi em một châu cho thật no để lấy sức mai đánh cho hăng.

- Tối mai hãy đi ăn. Em muốn ăn mừng chiến thắng như vậy mới ngon.

- Nhỡ em bị đánh gục làm sao ăn được nữa .

- A ! Anh về phe con nhỏ đó phải không, được rồi em chấp anh luôn. Em định đánh ăn điểm nó thôi giờ biết anh ở phe nó, em sẽ đánh nó gục.

- Tôi chưa biết đối thủ của em là ai nhưng tôi cá em sẽ thua vì em “hăng tiết vịt” quá. Cô bé cười .

- Anh khỏi cần chọc tức em. Em đã quyết định đánh nó gục là nó phải gục. Mặc cho anh cở nân nỉ xin tha .

Có ai gọi lơ lớ giọng ngoại quốc vang lên.

- Kim Oanh.

Cô bé nói :

- Thầy em gọi, anh đứng đây đợi em nghe .

Ở giữa phòng tập một người cao lớn mặc võ phục đỏ, da sậm đen, tóc bạc trắng, đó là thầy cô bé. Ông là người Phi Luật Tân, tên là Bruno, trước kia là một võ sĩ quyền Anh hạng nặng nổi tiếng ở Đông Dương, bây giờ về già ông mở võ đường này để sinh sống. Ông cũng gần sáu mươi tuổi, có vợ người Việt và mặc dầu sống ở Việt Nam đã hơn ba mươi năm ông nói tiếng Việt vẫn theo giọng đa âm của người Phi . Ông đang nói gì với cô bé và em tỏ vẻ hết sức chăm chú lắng nghe . Trong khi nói chuyện em đưa hai tay cho hai người bạn quán băng trước khi mang găng để khi đấm khỏi sai khớp xương hay gãy ngón tay .

Mang găng xong cô bé đến đứng thủ thế trước một bao cát dài treo lủng lẳng trên một đà ngang ngoài sân tập. Vị võ sư già móc túi lấy một đồng hồ quả quít cầm tay . Ông bấm nút và hô “Tem”, cô bé nhanh như chớp lao vào bao cát đấm đá liên hồi . Đây là lối đánh mười giây để “nốc ao” đối thủ. Trong mười giây này em phải đem hết những cú ruột ra đánh như một cái máy để đối thủ không kịp trả đòn và chính em cũng không kịp thở.

Kim Oanh đánh võ tự do nên ngoài môn quyền anh học của thầy Bruno em còn phải tập đấm đá theo lối võ ta dưới sự chỉ dẫn của cậu Bảy có biệt danh là Sói Vàng. Quyền của em đánh ra chưa được mạnh nhưng em đánh rất nhanh và chính xác.

Tôi thích cú tạt cườm tay của em trông đẹp và độc. Đang đứng trước bao cát khế bước chân trái lên, lấy đầu chân phải làm trụ em xoay người thật nhanh tạt mạnh cườm tay phải vào bao cát, mượn đà dội ra, lấy đầu chân trái làm trụ em xoay người quật ngược cườm tay trái vào bao cát. Em xoay người như thế liên tiếp ba, bốn vòng rồi bắt đầu phang đòn ống quyển. Đòn này dùng đánh vào hông đối thủ, đòn dễ đỡ nhưng sẽ làm đối thủ mất thì giờ và dễ bị ăn đòn vào mặt.

Cú ruột thứ hai của Kim Oanh là cú “đá giò lái”, cũng dùng một chân làm trụ, em xoay người đá ngược gót chân kia vào đầu đối thủ, trúng cú này chắc đối thủ khó mà đứng dậy nổi .

- “Tem”.

Vị võ sư già nhìn đồng hồ bấm nút và cô bé ngừng lại . Mặt em ướt đầm mồ hôi nhưng em cố giữ hơi thở bình thường. Một người bạn đưa khăn cho em lau mặt, vị võ sư vỗ vỗ đầu em nói good, good rồi chỉ lại cho

em những cú quyền anh ruột của ông mà lúc này em biểu diễn chưa đúng cách. Sau đó ông đến chỉ dẫn một số võ sĩ khác. Tối mai lò của ông có ba người thượng đài. Một võ sĩ quyền anh hạng ruồi, một võ sĩ đấu quyền tự do và Kim Oanh đánh quyền tự do tranh giải thiếu nhi, giải này dành cho các nữ võ sĩ từ mười lăm đến mười bảy tuổi.

Kim Oanh đến chỗ tôi ngồi, tôi đứng dậy nhường ghế cho em. Em lắc đầu.

- Anh cứ ngồi đi. Võ sĩ cấm kỵ khi tập xong ngồi vì sợ to tim.

Tôi nói:

- Em cũng nên để trái tim em nó to ra một chút, con gái gì mà dữ hơn bà chẳng ông nào dám lấy.

Nhanh như chớp em xoay người tạt mạnh cườm tay đánh văng miếng thuốc tôi đang ngậm trên môi rồi bật cười khanh khách.

- Nhỏ, em làm tôi sợ hết hồn. Nhờ em đánh rụng răng tôi thì sao?

- Đáng kiếp, cho anh hết nói bậy.

- Tôi nói vậy không phải sao. Em đâm đá kiểu đó ông nào dám yêu em.

- Ông nào lỡ dại yêu em, em sẽ cho ăn đòn no.

Tôi bật cười.

- Tôi đang đói bụng đây, vậy mong em cho tôi “ăn no đòn” để đỡ tốn cơm.

Cô bé đỏ mặt nói:

- Xí, đòn chùa hay sao mà đem cho anh ăn.

- Vậy thôi, chúng ta đi ăn mì vịt tiềm đi.

- Anh đợi em dợt đấu với cô bạn một trận rồi chúng ta cùng về.

Chúng tôi rời khỏi võ đường khoảng mười giờ. Cô bé mặc áo thun vàng, quần nhung xanh, vai đeo xách tay có chữ PANAM. Tóc em thả bay lòa xòa trước mặt trông rất “yếu điệu thực nữ” và chỉ có trời mới biết em là một võ sĩ sẽ thượng đài vào tối mai. Chúng tôi đi bộ dọc theo bờ sông tìm một xe mì quen, mỗi lần đến đón em về tôi đều dẫn em đi ăn mì ở nơi này.

Thấy chúng tôi đến ông chủ người Tàu kéo ghế mời.

- Cậu hai cô hai ăn như mọi bữa hả?

Tôi gật đầu.

- Nhớ một tô có đầu vịt và nhiều hành nghe.

- Ngộ nhớ tô đặc “piệt” của cậu hai mà.

Chúng tôi ngồi ở chiếc bàn kê trên bờ đá. Trời oi nóng. Mặt sông nước đen thui, phẳng lặng như mặt ao tù. Ở phía cầu tàu có một tàu hàng ngoại quốc đang cặp bến mở nhạc oang oang nghe điếc tai. Làm xong hai tô mì ông chủ đem đến đặt trên bàn. Tôi hỏi:

- Bà xã đâu mà ông bán một mình?

- Nó “pịng dồi”. Ngộ xui quá lấy nhầm con vợ gì “pịng” hoài, làm ăn không khá nổi.

- Còn cô gái xinh xinh, cười có đồng tiền giống Miêu Khả Tú đâu rồi?

- Tối nay nó phải ở nhà nấu thuốc cho vợ ngộ.

- Tiếc quá, có cô ấy ở đây tôi sẽ ăn luôn một hơi ba tô mì để được nhìn cô ấy cười.

Ông Tàu cười gãi đầu.

- Được “dồi”, tối mai ngộ sẽ nói nó ra đây “pán” hàng, cậu hai nhớ đến ăn. Giờ cậu hai uống gì để ngộ gọi cho .

- Hai 33.

Cô bé nói:

- Một chai thôi, cho tôi ly đá chanh xí muối .

Khi ông Tàu đi ra khỏi, tôi nói :

- Em hãy uống một chai 33 để hăng máu mai đánh cho hay .

- Em sợ uống vào hăng máu em sẽ đánh anh ngay bây giờ.

- Giỡn nhỏ, sao em đòi đánh tôi .

Cô bé trợn mắt quát:

- Ai bảo anh nhắc đến cô gái của ông Tàu làm chi .

-Ồ anh chỉ thương cho cô ta phải làm việc vất vả giúp đỡ gia đình. Nếu ở Hồng Kông cô ấy sẽ được chọn để đóng phim và tha hồ có tiền tiêu .

- Đẹp trái tim hay thương người của anh đi, coi chừng có ngày em đâm nó bể lắm.

- Thôi cho tôi xin đi cô nhỏ. Tim bể rồi tôi biết sống với ai .

Cô bé háy mắt.

- Đáng kiếp, cho anh khỏi thương lang bang.

Buổi quyền thuật được tổ chức dưới sự bảo trợ của Tổng hội võ thuật Việt Nam nên vé đã bán hết từ lâu . Sân Tinh Võ tối nay đèn thấp sáng choang và đông nghẹt người xem. Tôi vào ngồi hàng ghế mời dành cho thân nhân các võ sĩ, một lúc sau ông thầy Bruno đi vào ngồi ở ghế bên cạnh. Ông mặc áo vét xám, thắt cà vạt nhiều màu trông bệ vệ xứng đáng tư cách ông bầu của một võ đường lớn. Tôi nói chào thầy, ông cười đưa tay bắt tay tôi .

- Cậu là anh của Kim Oanh ?

Tôi bối rối trả lời :

- Dạ phải .

Tối qua khi chúng tôi đi về, cô bé có dẫn tôi đến giới thiệu với ông thầy của em. Ông hỏi tôi là gì của cô bé và em đã nhanh miệng trả lời, anh hai của con đó. Anh Hai, cái tên nghe thật hàm hồ. Ra khỏi võ đường tôi đã phân nản với cô bé. Sao em không giới thiệu tôi là người yêu của em. Cô bé bĩu môi . Còn khuya, ai thêm thương anh yêu anh mà bắt người ta giới thiệu là người yêu . Giá em không biết võ chắc tôi đã cú lên đầu em một triệu cái cho bõ ghét.

Tôi hỏi:

- Cô bé đến chưa thầy ?

Ông gật đầu .

- Nó đang ở phòng đợi dành cho các võ sĩ.

Mãi đến 8 giờ 30 buổi quyền thuật mới bắt đầu . Kim Oanh sẽ đấu ngay trận mở màn. Em nắm dây luôn lên võ đài nhanh như một con sóc. Tóc em cột thành hai bím gọn gàng, dong đưa trông thật đẹp mắt. Ở góc đối diện, đối thủ của em tóc búi cao đang chậm rãi bước lên. Tiếng máy phóng thanh oang oang bắt đầu giới thiệu .

- Kính thưa quý vị khán giả, trận đánh mở màn buổi quyền thuật tối nay chúng tôi xin giới thiệu hai võ sĩ tranh giải thiếu nhi .

Người đứng bên phải chúng tôi mặc quần áo đỏ là Tiểu Phụng, mười sáu tuổi, nữ võ sĩ của võ đường Linh Phụng. (Cô bé đứng dậy đi quanh võ đài cung tay cúi chào khán giả rồi trở về ghế ngồi). Người đứng bên trái chúng tôi mặc quần áo vàng là Kim Oanh, mười lăm tuổi, nữ võ sĩ của võ đường Bruno. (Cô bé cũng đứng dậy đi quanh võ đài cung tay cúi chào khán giả. Khi em quay về hướng tôi, tôi gọi to Kim Oanh và dơ cao hai ngón tay tạo thành hình chữ V. Em nháy mắt cười rồi trở về chỗ ngồi). Trận đấu này sẽ gồm năm hiệp, mỗi hiệp kéo dài hai phút và dưới sự điều khiển của trọng tài Nguyễn Khôi.

Lời giới thiệu vừa dứt, trọng tài mặc quần áo trắng nắm dây tung người vào võ đài. Ông giơ tay ra hiệu hai cô bé đến gần tháo găng để khám bằng tay, sau đó hai em đeo găng lại và trở về hai góc đối nghịch. Cả hai đều nắm dây chằng làm những động tác dẫn gân cốt. Tiểu Phụng buông dây, xuống tấn múa một bài xà quyền, còn Kim Oanh đánh gió những đòn quyền anh căn bản.

Hiệp nhất bắt đầu. Chuông vừa reng lên cả hai em đều đã đứng ở giữa võ đài. Kim Oanh dơ tay đánh trước vào mặt đối thủ rồi em móc luôn tay trái vào cằm, Tiểu Phụng hơi ngã đầu về sau để tránh và trả đòn bằng cùi chỏ hất ngược lên. Kim Oanh xoay người tránh đòn đồng thời tạt ngay cườm tay phải vào mang tang đối thủ. Tiểu Phụng giơ tay đỡ, mượn đà dội Kim Oanh xoay người tạt luôn cườm tay trái vào mang tang bên trái của Tiểu Phụng rồi em lại xoay người tạt cườm tay phải. Khán giả vỗ tay ào ào. Lần này Tiểu Phụng trúng đòn, cô bé loạng choạng lui về sau, cũng may đòn của Kim Oanh còn nhẹ, nếu không em sẽ bị ngã. Kim Oanh xáp lại đánh tiếp, chuông reo hiệp nhất dứt em lui về ghế ngồi để các bạn săn sóc.

Ông thầy quay sang nói với tôi.

- Con nhỏ mới đánh lần đầu mà dạn đòn lắm. Chắc sau nó sẽ khá.

- Con không ham cô bé theo nghiệp này.

- Tại sao?

- Dữ dần quá.

Ông cười:

- Ngó vậy chứ nó hay khóc lắm. Mỗi lần cãi nhau với mấy cô bạn không xong là nó chạy đến tôi khóc nhờ phân xử. Nhưng nó cũng lý lắm, có lần tập đánh bị lợi tay tôi phải xoa bóp nắn lại khớp xương đau chết người mà nó vẫn không thềm la một tiếng. Con nhỏ đó thật nhiều mâu thuẫn.

Tiếng chuông vừa reng lên báo hiệu hiệp hai. Tiểu Phụng đã lao người đến tấn công trước. Em đánh võ ta nhiều hơn quyền anh. Đòn độc của em là đánh cùi chỏ vào hông đối thủ và có cú đá cạnh bàn chân chém xuống cổ đối thủ để dứt điểm. Kim Oanh bị một cú đá tạt trúng má, em nổi điên đánh đòn “nốc ao”. Xáp vào đối thủ em đánh liên tiếp như đánh vào bao cát bất kể đối thủ trả đòn. Lối đánh này gọi là “thí mạng cùi” một ăn hai thua. Tiểu Phụng hơi nhát đòn nên lùi dần để tránh né, đây chính là dịp để Kim Oanh đánh đòn ruột của em. Chân trái làm trụ hơi ngã người về phía trước, em quất ngược gót chân phải vào đầu Tiểu Phụng bằng một cú “đá giò lái” tuyệt đẹp. Khán giả vỗ tay ào ào khen thưởng. Tiểu Phụng trúng đòn đứng loạng choạng. Kim Oanh phang luôn đòn ống quyển vào hông khiến đối thủ ngã nhào trên sàn. Kim Oanh nhào đến đánh tiếp, trọng tài kéo em ra vừa lúc chuông dứt hiệp nhì vang lên.

- Reng...

Hiệp ba bắt đầu. Kim Oanh xông vào đánh quyền anh dồn Tiểu Phụng vào dây đài để sử dụng cú đá ruột của em. Chân phải bật lên em giáng xuống trúng vai đối thủ, em xoay người đá móc chân trái lên cao, đột nhiên chân em hạ xuống và em loạng choạng lùi ra Tiểu Phụng được dịp ào đến trả đòn, Kim Oanh di chuyển chậm chạp bằng một chân phải nên bị trúng đòn hơi nhiều.

Ông thầy Bruno la lên:

- Chết rồi, con nhỏ bị chuột rút.

Tôi lo lắng hỏi:

- Có sao không thầy?

- Yếu điểm của nó là hay bị chuột rút, có thể nó phải bỏ cuộc.

Trên đài, Kim Oanh phải dựa lưng vào dây để giữ thế thủ. Hai tay em che kín mặt nhưng thỉnh thoảng vẫn bị ăn đòn vì thế thủ hay nhất là phải đánh trả đòn nhưng em không dám rời khỏi dây vì sợ Tiểu Phụng xáp lại đánh đòn “nốc ao” trong khi chân em không thể di chuyển tránh né dễ dàng. Cú đá của Tiểu Phụng tung lên, chém mạnh xuống cần cổ Kim Oanh, em giơ tay ra đỡ được nhưng cũng bị văng ra khỏi dây. Mất chỗ tựa, em đứng loạng choạng, Tiểu Phụng liền nhào đến đánh đòn dứt điểm. Khăn giả võ tay la hét rầm rộ. Kim Oanh ngã dài. Trọng tài bắt đầu đếm. Đến tiếng thứ tám Kim Oanh cố gượng chống hai tay xuống sàn đứng lên, máu chảy ra ở môi dưới em.

Tôi hốt hoảng lay tay thầy Bruno.

- Thầy quảng khăn chịu thua đi.

- Không được đâu. Tính con nhỏ đó ương lắm, tôi bắt nó chịu thua về nhà tức mình nó dám đâm vào bao cát đến gãy tay. Hãy để nó tự quyết định.

Kim Oanh vừa đứng dậy, Tiểu Phụng nhảy lên đập mạnh vào vai em khiến cô bé ngã chúi xuống sàn cùng lúc chuông reng dứt hiệp ba. Một sẵn sóc viên chạy ra dìu Kim Oanh vào góc đài xoa bóp chân trái cho em. Tôi đứng lên định chạy đến nói Kim Oanh bỏ cuộc nhưng thầy Bruno đã giữ chặt vai tôi.

- Cậu ngồi yên. Đừng làm nó chạm tự ái, nó sẽ khóc.

- Nhưng nếu tiếp tục đấu cô bé có thể bị đánh chết.

- Tội nhỏ không đánh độc ác đâu, tội nó chỉ cần hơn điểm là đủ. Để cho nó tập chịu đựng.

Chuông hiệp bốn vang lên. Kim Oanh uể oải nắm dây đài đứng dậy và tôi ngộp thở theo dõi từng bước đi khập khiễng của em ra giữa đài. Tiểu Phụng thừa thắng lao đến đánh dứt điểm. Như có phép lạ, Kim Oanh lạnh lẽo trơ người qua một bên tránh đòn đồng thời em lên gối phải trúng ngay ngực đối thủ rồi xoay người đá móc gót chân trái vào đầu Tiểu Phụng. Khăn giả võ tay vang lừng và tôi nắm tay thầy Bruno la lên:

- Cô bé hết bị chuột rút rồi.

Ông cười nói:

- Con nhỏ giả đồ hay thiệt, đối thủ của nó bị lừa rồi.

Trên đài, Tiểu Phụng vừa loạng choạng ngã, Kim Oanh nhào đến đỡ đứng dậy và đâm liên tiếp đòn Tiểu Phụng vào dây đài rồi xoay người quất những cú bằng cườm tay vào đầu Tiểu Phụng. Không để cho đối thủ kịp nghỉ lấy sức, em phang liên tiếp những đòn ống quyển vào hông Tiểu Phụng và đánh dứt điểm bằng một cú đâm móc thật mạnh vào cằm. Chuông hiệp bốn dứt. Kim Oanh đi về chỗ ngồi và Tiểu Phụng ngã gục xuống sàn, sẵn sóc viên phải ra nâng em dìu đi.

Khi chuông hiệp năm vang lên, ông bầu Tiểu Phụng quảng khăn trắng ra đài. Trọng tài nắm tay Kim Oanh dơ tuyên bố thắng cuộc. Khăn giả võ tay ào ào. Tôi cũng hét lên như điên vì mừng rỡ và chạy đến góc đài đón Kim Oanh đang leo xuống. Các đồng môn vây quanh em reo hò rồi công kênh em lên vai đi vào phòng dành cho các võ sĩ.

Kim Oanh được đặt trên giường nệm. Em nằm thẳng người, mắt nhắm nghiền. Một cô bạn lấy dầu nóng thoa bóp những chỗ trúng đòn trên thân thể em và một người băng vết thương ở môi dưới em. Một lúc thầy Bruno vào. Ông nói các đệ tử ra ngoài rồi đến đặt tay trên trán cô bé.

- Con mệt không?

- Con đã đánh Tiểu Phụng bằng đòn thù không cho cô ấy ngã nghỉ lấy sức, trái với tinh thần thượng võ. Con đã không ngăn được lòng tức giận vì cô ấy đánh con lúc con bị chuột rút.

-Ồ, con đâu có đánh trái luật. Trận đấu mà, con sẽ quen đi.

- Con rất ân hận. Con xin thầy tha tội, từ nay con nhất định không bước lên võ đài nữa.

Ông lắc đầu bước ra khỏi phòng, đến cửa ông quay lại vẫy tôi ra nói nhỏ.

- Cậu hãy ở lại khuyên nó, nó còn hốt hoảng vì bị đòn nhiều.

Tôi đóng cửa lại, trở vào nắm chặt tay em và nói thầm bên tai .

- Nhỏ, em đau không ?

Cô bé mở mắt nhìn tôi khẽ nhếch môi cười .

- Anh thấy em giữ đúng lời hứa chưa . Em đã nói đánh gục nó là nó phải gục. Nhưng em hứa từ nay không đánh võ đài nữa, anh bằng lòng không ?

Tôi vui mừng nói :

- Rất bằng lòng. Tôi không thể nào chịu đựng nổi một lần nữa nếu thấy em bị ngã.

Cô bé ngồi nhồm dậy đặt hai tay lên vai tôi .

- Bỏ tập võ em sẽ đi học lớp gia chánh, tập nấu mì đủ kiểu cho anh ăn.

- Vậy là nhất rồi còn gì nữa .

Em nắm tay đắm nhẹ vào ngực tôi .

- Nhưng anh coi chừng. Em vẫn còn dư sức đâm bể tim anh.

- Tôi không sợ em đánh. Tôi chỉ sợ em bắt tôi nhịn đói thôi . Bây giờ em đi thay quần áo rồi tôi thuê taxi chở chúng ta đi ăn mì.

Cô bé trợn mắt quát :

- Anh lại muốn đến gặp con gái ông Tàu phải không ?

- Đâu có, tối nay chúng ta vào Chợ Lớn tìm một tiệm ăn thật sang gọi mì bò câu tiềm, mì gà tiềm, mì bò tiềm, mì heo tiềm, mì ếch nhái tiềm, mì “tả pí lù” tiềm.

Cô bé ôm bụng cười .

- Được rồi, tối nay em sẽ uống với anh một chai 33.

Tôi xua tay :

- Thôi nhỏ, em uống đá chanh xí muối đi . Uống 33 vào lỗ “say men chiến thắng” em đánh luôn tôi thì sao ?

7. Chương 7: Ví Dụ 7

Bị thất tình với một cô nữ sinh trường Pháp, tôi đến sống với Vĩnh trên một căn gác đang xây cất dở dang phải tạm ngưng vì bất đồng ý kiến giữa thầu khoán và chủ nhà. Ngôi nhà này của một người bà con nên Vĩnh được đến ở trông coi .

Gặp tôi, Vĩnh hỏi sao lâu nay không đến chơi . Tôi kể cho Vĩnh nghe chuyện tình của mình. Vĩnh nói giá mà giữ Mạc đã không khổ. Tôi giả vờ không nghe và hỏi có gì ăn không. Vĩnh mở một hộp thịt và đưa cho tôi nửa ổ bánh mì. Tao sống như vậy, không muốn về nhà dùng cơm vì ngại lên xuống cái cầu thang dài và bấp bênh. Không khí trên cao làm tôi dễ chịu . Ăn xong, tôi tránh dùng cafe để có giấc ngủ ngon. Vĩnh cười chế diễu tôi khi anh tự pha cafe và uống một mình. Mà sợ đêm ngủ trằn trọc vì cô đó? Tôi nói cũng đúng, tôi muốn quên. Vĩnh nghiêm giọng an ủi, tình đầu có thất bại mới đẹp. Tôi bật cười nhìn nét mặt đột nhiên thay đổi của anh. Thật dễ dàng an ủi một người khác.

Tối đến, Vĩnh châm thuốc ngồi một góc phòng kể cho tôi nghe những chuyện tình đã trải qua . Tất cả đều đẹp và thơ mộng dù có sự đổ vỡ chia xa . Chắc anh phải thêm thật nhiều mới khiến tôi có cảm nghĩ đó. Về khuya tôi thấp một ngọn nến nhỏ ngồi đọc một cuốn truyện Anh Ngữ loại giản lược. Từ ngoài hành lang, Vĩnh khẽ hát một đoạn nhạc. Tiếng hát làm tôi nhớ cô gái mình muốn quên. Cũng bài hát ấy tôi đã yêu cầu cô hát nhiều lần. Tôi thật sự mù tịt về âm nhạc nhưng vẫn thấy dễ thích những lời ca khiến mình nhớ đến một cái gì.

Ôi những ngày xưa ấy đã qua

Tôi nhìn thơ ấu ra đi

Như nhìn ai đó xa lạ

Một ngày một vắng mặt mờ...

Tiếng hát Vĩnh làm tôi cay mắt cũng như tiếng hát của cô gái . Cả hai đã giúp tôi nhớ lại chuyện ngày xưa đói rét. Những ngày di cư sống bằng cơm nắm muối vừng rồi lên đèn trên một con tàu “há mồm” vào đây . Tuổi thơ của tôi chẳng có gì đẹp nhưng sao vẫn thấy muốn giữ những hình ảnh nhạt nhòa đó. Vĩnh đổi giọng ngâm những vần thơ lục bát mới làm của anh. Tôi không chịu được ngâm thơ nên nói tránh tôi cần im lặng. Vĩnh nói vọng vào cũng được tao sợ ngồi một mình mà lại khóc.

Tiếng còi inh ỏi của những chiếc xe vận tải chạy vào lấy hàng ở thương cảng đối diện với ngôi nhà đã khiến tôi thức giấc. Tôi thấy mình đang nằm trên sàn nhà, lưng ê ẩm vì những mảnh gạch vụn và một cái chần đập đến tận cổ. Đêm qua tôi thức khuya đọc sách rồi ngủ quên chổng vào mùng, cái chần chắc Vĩnh đã đập cho tôi vào lúc sáng khi anh thức dậy trước. Tôi nhìn quanh chẳng thấy ai . Vĩnh đã đi mua thức ăn cho bữa trưa . Chiếc đồng hồ đeo tay anh để tại trên bàn chỉ hơn mười giờ. Không ngờ bị thất tình tui đã ngủ ngon, thường mỗi đêm tôi nhắm mắt chập chờn và rất tỉnh ngủ.

Tôi nhận ra tiếng Hiệu đang ở thanh gác lên và cả Thức nữa, tiếng cười hì hì. Hai người chắc vừa được Vĩnh báo tin cho biết tôi ở đây . Hiệu bước vào nói sao khoẻ chưa, tao thấy mày xanh ghê . Tôi trả lời bông đùa tại ở đây thiếu nắng. Tôi đi pha cafe cho hai người và inh một ly sữa lớn. Hiệu kể những tác phẩm mới viết của anh. Thức nói về những người tình. Cái mau thay lòng đổi dạ của các cô gái đã khiến anh có ý định sống độc thân. Cuối cùng tôi vui vẻ đưa ý kiến con gái là người bạn tốt nhưng lại là người yêu xấu . Tất cả đều cười vì câu nói pha trò.

Đến chiều Vĩnh vẫn chưa về. Đã uống thêm ly sữa nữa mà bụng tôi vẫn còn cồn cào . Để quên đói tôi lấy chiếc ống nhôm nhà binh đã cũ của Vĩnh ra nhìn khắp nơi . Một quang phổ hiện rõ trên mặt kính, nhà tôi cũng ở dãy này nhưng nhìn mãi không thấy, có lẽ nó nằm khuất đâu đó sau những cây bàng lá xanh mướt. Trên đường phố ít người qua lại, những chiếc xe hơi thỉnh thoảng chạy vụt qua . Mùa xuân ở đây trời mau tối và mọi người đều hối hả về nhà trước khi đèn đường bật sáng. Tôi đã di chuyển ống nhôm qua hướng khác. Trường trung học Pascal chiếm một khoảng đất rộng lớn ở phía này, trước cổng trường bằng gạch quét vôi trắng tôi đã đứng chờ cô nữ sinh mình ưa thích tan học về. Nàng đi xe Vélo với cô em nhỏ, nhiều lần tôi phải chạy hớt hơi theo chiếc xe đen xì đó để đưa cho nàng một lá thư . Bây giờ thì tôi không còn dịp để làm công việc một hơi tốn sức khoẻ đó nữa .

Lúc lâu tôi mới nhận ra Vĩnh đang đi về hướng căn gác nhà tôi đang đứng. Dáng anh nhỏ nhoi đi sát những gốc cây cao trông thật buồn cười . Tôi tiếp tục theo dõi Vĩnh cho đến khi anh khuất sau nhà để lên gác. Anh hỏi tôi ngay ở cửa, đói chưa . Đi bộ xa quá vì chẳng gặp thẳng nào quen nhờ chở. Anh đưa tôi ổ bánh mì thịt rồi nói tiếp, tao vừa có chuyện bực mình, chắc phải dời thành phố này nay mai . Đừng nghĩ tao tìm cảm giác mới cho Thơ . Phải sống đã, nhàn rồi mới lo chuyện đó. Anh kể lý do phải đi rồi kết luận tao trốn dư luận. Những lời đàm tiếu đối với tao chẳng nghĩa lý gì nhưng còn những người liên hệ . Đôi lúc muốn dứt bỏ mọi ràng buộc để thảnh thơi thì vẫn thấy thương những người còn thương mình, tao nghĩ đã không tạo được hạnh phúc cho ai cũng đừng phá hủy những gì tốt đẹp của họ .

Tôi im lặng nghe anh nói . Một người vừa được an ủi không thể an ủi lại kẻ đã an ủi mình. Có một sự thật chưa chất giữa chúng tôi là không sao bày tỏ được trọn vẹn những gì mình nghĩ. Im lặng để hy vọng sẽ là một thứ ngôn ngữ để truyền đạt cảm thông, nhưng thật ra im lặng đã chỉ gây ra những ngộ nhận. Biết vậy nhưng tôi cũng không giải bày gì.

Vĩnh thế nào cũng rời tôi vào buổi sáng hôm sau nên đêm đến tôi cố kéo dài giấc ngủ cho qua thời gian đó để tránh đưa tiễn nhau . Chúng tôi vẫn thường tàn nhẫn trong những tình cảm vụn vặt như vậy .

Tôi nhắn người em gái lên thăm. Thấy tôi ăn uống cực khổ Hoa nói sao anh không về nhà. Tôi nói tôi thích không khí ở đây, em chịu khó mua giúp anh ít đồ hộp còn bánh mì anh có thể mua những người bán hàng rong. Hoa nói anh tự làm khổ anh vì chuyện không đâu . Hình như mọi người đều xem chuyện thất tình là nguyên nhân tôi sống tách rời, sự thật không phải vậy nhưng tôi vẫn dễ dãi trả lời người em “đoạn trường ai có qua cầu mới hay”. Hoa nói không ai tệ bằng anh rồi chào tôi ra về.

Tôi tiếp tục sống một mình trên căn gác. Hàng ngày đọc sách xong tôi lấy ống nhòm nhìn khắp nơi . Những bài thơ Vĩnh viết trên vách bằng gạch bạc màu dần. Tôi không biết ngâm thơ nên thường đoán mò và đọc to cho đỡ buồn.

Nơi thành phố này sống những ngày đã đi xa

Người tình nhân lẻ loi suốt đời

Và cơn hạnh phúc cực kỳ bốc sáng

Rực rỡ những vết thương

Tôi bàng hoàng chẳng nhớ ...

Một buổi tối nghe đu*o*.c tiếng hát từ chiếc xe sinh tố ở phía trước nhà vọng lên tôi nhận ra bài mình ưa thích và hát theo một cách gượng gạo . Bấy giờ mới thấy nhớ giọng ca của Vĩnh và của cô nữ sinh. Giọng hát của một người thân mới làm mình thích thú.

Hoa đem chiếc cassette như lời tôi nhờ Hiệu nhắn lại và trao cho tôi một lá thư . Tôi hỏi qua chuyện nhà. Hoa nói chẳng có gì lạ rồi mở máy nghe nhạc. Hoa hỏi có ai đến thăm anh không. Tôi nói để yên cho tôi ăn. Hoa cười nói anh háu ăn như vậy hèn chi cô ta không ưa là phải . Bữa ăn xong một cách chậm chạp, tôi đã chán món đồ hộp nhưng không muốn phiền người em mang đến những thức ăn đã nấu sẵn. Đun cho tôi ấm nước sôi rồi Hoa chào về. Tôi nói cầm theo cái máy đi . Hoa cần nhắn anh lạ thật, đòi đem đến cho được rồi lại bắt mang về. Tôi nói tôi tưởng mình thêm tiếng hát vì nó có ích, giờ tôi mới biết mình thêm một người bạn. Hoa bĩu môi nói hay một cô . Tôi nói cũng vậy . Cô bé lắc đầu cầm máy đi xuống gác.

Tôi cầm lấy lá thư lên xem không thấy tên người gửi ngoài bì. Nhìn nét chữ đánh máy tôi nghĩ chắc một cái thư của ai gửi nhầm địa chỉ mình đây . Thật không ngờ là thư của Mạc. Một cô bạn ngoại quốc sinh sống và sống mười tám năm ở Việt Nam. Mạc về nước đã được ba năm. Đây là lần thứ hai cô gửi cho tôi thì phải . Lá thư đầu tôi đã vô tâm quên trả lời .

Mạc dặn lắm. Tên của cô là Marge và tôi vẫn gọi đùa là “Ông Mạc”. Những ngày ở gần nhau chúng tôi thường đối xử với nhau như những người bạn trai .

Trong thư Mạc trách tôi đã không viết thư cho nàng và Mạc cho biết hiện đang sống ở một thành phố nhiều tuyết nên rất nhớ những ngày nắng nhiệt đới . Mạc vẫn sống một mình dù bà mẹ đã nhiều lần khuyên nhủ nàng thành hôn. Nàng viết Trịnh hiện giờ sống ra sao, lập gia đình chưa, cô ấy xinh chứ. Tôi cười thầm nghĩ đến tình cảnh của mình lúc này . Tuy không muốn thư từ với anh nhưng không thể làm ngơ với một người ở xa còn nhớ đến mình nên tôi đã viết thư trả lời Mạc. Sống một mình buồn lắm, nhất lại là con gái . Hãy cố chọn một ông chồng dù không ưng ý hoàn toàn cũng giúp cho đời sống đỡ tẻ nhạt. Về cuộc sống tôi vì không muốn ai an ủi mình nên tôi dấu diếm tôi đã đi làm, gầy và đen nhiều . Chưa lấy vợ nhưng không nhất định như Mạc là sống độc thân suốt đời .

Cuối thư tôi viết Mạc còn nhớ bài Thu Vàng của Cung Tiến mà chúng ta thường cùng hát trong những buổi tối đi dạo quanh khu vườn nhiều bóng cây của nhà Mạc không. Riêng tôi, tôi đã quên những bản nhạc Pháp do Mạc dạy vì lâu ngày chẳng biết hát với ai . Ngoài bì thư tôi để tên người nhận là “Ông Mạc” chắc sẽ làm người phát thư bên ấy ngạc nhiên không ít.

Căn gác sẽ có người đến nhận vào ngày mai để tiếp tục xây cất. Tôi thu xếp đồ dùng thuê xe xích lô về nhà. Mọi người không phiền trách tôi về những ngày sống riêng, trừ ba tôi như không bằng lòng. Ông nói lớn rồi hãy tìm lấy một việc làm chẳng lẽ sống nhờ gia đình. Tôi đỏ mặt vì không ngờ cuộc sống mình lại hại cho người khác., tôi cố gắng lắm mới nói được vâng, con sẽ tìm việc làm ngày mai .

Đang ngủ ở phòng ngoài tôi bị đánh thức dậy vì những tiếng cười . Một người lạ đến. Mẹ tôi nói chú mầy ở Sài Gòn mới ra đây . Tôi không biết có phải chú mình không nhưng cũng vội gật đầu chào . Ông nói cháu còn nhớ chú không, ngày ở Cổng Hậu mới có chín mười tuổi đầu bây giờ đã lớn từng ấy . Tôi chưa kịp trả lời, mẹ tôi đã nói thẳng này có nhớ đến ai ngoài nó. Khi ông bạn trả lời một câu hỏi của ba tôi, tôi vội lần xuống nhà rửa mặt. Tôi gọi Hoa lấy dùm lá thư để trong tủ sách trên nhà, tôi ngại lên tiếp chuyện với một người mình không nhớ rõ.

Trời đột ngột trở gió mấy ngày nay . Tháng Giêng ở Đà Nẵng còn có những ngày thật rét. Ngoài phố mọi người đều mặc áo ấm, tôi vô ý chỉ mặc độc một chiếc áo sơ mi khi ra đường giờ mới cảm thấy lạnh. Nhà bưu điện nằm ở bờ sông. Gửi thư cho Mạc xong tôi phải cố gắng lắm mới giữ mình khỏi run khi ra về vì những cơn gió thổi thốc từ mặt sông lên mang theo đầy hơi nước.

Nhớ hôm Mạc đi trời cũng rét. Mạc đến phi trường một mình, người mẹ đã vào Sài Gòn trước để cùng chồng bà làm việc trong ấy chuẩn bị giấy tờ xuất ngoại . Mạc nói với tôi nếu có ai thích Mạc, Mạc sẽ xin ba má ở lại Việt Nam ngay .

Tôi biết Mạc muốn ám chỉ người nào trong tiếng “ai” đó nên lúng túng nói quanh, Mạc về bên ấy thích lắm phải không? Tôi luôn luôn xem Mạc như là một người bạn. Những cô gái mà tôi mến, tôi đều giữ bằng cách này . Tôi nhớ mình đã đưa mắt nhìn chăm chú chiếc áo ấm màu xanh lá cây (màu len tôi đã chọn cho Mạc) rồi dừng lại ở cái cổ trắng cao ba ngón của nàng. Tôi tránh nhìn lâu khuôn mặt Mạc bởi tôi biết mình sẽ vay mượn vẻ đẹp của nàng để làm chất liệu cho những bức tranh vẽ chân dung và như thế tôi sẽ làm nàng xấu đi vì những nét vẽ nghệch ngoạc của tôi . Vẫn còn nhớ câu nói cuối cùng của nàng, Mạc sẽ cố thích nơi mình sắp sống. Và tôi đã trả lời, tôi cũng phải cố thích nơi tôi ở lại .

Gió thổi mạnh thêm, giạt nghiêng những chòm cây trên bờ sông vắng và cơn mưa phùn đầu năm bị gió thổi tung bay lá tả như đám bụi mù. Cố nghiêng chặt hàm răng xua đuổi giá rét, tôi mừng tượng ra Mạc một cách khó khăn. Tiếc xưa sao không nhìn lâu khuôn mặt nàng để bây giờ chỉ còn nhớ loáng thoáng chiếc áo len xanh và cái cổ trắng cao .

Chiếc áo len xanh. Chiếc áo len xanh có còn không Mạc?

8. Chương 8: Ví Dụ 8

Tôi biết nếu không cưới nàng vào mùa xuân ấy chúng tôi rồi sẽ xa nhau . Tình yêu có thể kéo dài như Đoạn Trường Tân Thanh nhưng hôn nhân khi nó đến phải giữ chặt ngay tức khắc nếu không sẽ khó có dịp bắt gặp lại .

Dịp may không đến hai lần, tôi biết nhưng tôi chẳng thể làm gì được. Chúng tôi còn quá trẻ. Nàng mới mười bảy và tôi hai mươi bảy . Tuổi tôi cứ tạm kể là được rồi chẳng cần phải đợi đến tam thập nhị lập nhưng còn nàng phải chờ đợi thêm một tuổi nữa mới có thể tự ý có quyết định mà luật pháp chấp nhận là có giá trị. Gia đình nàng chẳng ưa gì tôi, chẳng ưa cái tính hay nổi khùng của tôi thì đúng hơn và đây là một trở ngại vĩ đại cho cuộc hôn nhân của cô gái mười bảy tuổi . Gia đình nàng dọa (nhưng chắc sẽ làm thật) đưa tôi ra tòa về tội dụ dỗ gái vị thành niên nếu tôi còn tìm cách gặp nàng. Kể ra tôi cũng hơi hèn nhát khi sợ lời đe dọa đó và tôi đã phải tự an ủi mình là một công dân tốt, có thể cử tri đi bầu nghị viện hội đồng tỉnh thì việc tôn trọng pháp luật là sự thường chẳng có gì đáng cười . Nhưng có trời mới ngăn được nàng. Con gái mười bảy bẻ gãy sừng trâu . Gia đình, xã hội, pháp luật nàng bẻ gãy dễ dàng như tôi bẻ những que diêm.

- Phải làm gì chứ anh, nếu không chúng ta sẽ mãi mãi xa nhau .

Nàng khóc mà chẳng bật lên một tiếng. Đôi môi mím chặt, mặt cương quyết, đôi môi mắt đỏ lóng lánh nước mắt nhìn thẳng vào tôi chờ đợi một quyết định.

Tôi, thằng phải gió suốt ngày chỉ lo chiến đấu với cái chết đang len lỏi trong thân xác nên quên cả đời sống và chẳng bao giờ có quyết định nên hôn. Tôi đưa tay sờ bụng. Bó khỉ. Lá gan hôm nay không đau mà tôi cũng chẳng có chút can đảm nào để quyết định cho ra về đàn ông. Tôi lắp bắp như người mới tập nói .

- Anh sẽ cố gắng.

Tôi chỉ nói được thế thôi rồi ngồi cảm như hén.

Như người chết đuối vớ phải cành cây mục, nàng thất vọng gục đầu, tóc rũ rượi, đôi vai rung lên và tôi nghe rõ ràng tiếng khóc của nàng lẫn trong tiếng kêu tíc tắc đều đặn của chiếc đồng hồ để bàn. Nàng đã phải nghĩ nát óc mới gặt được gia đình đang giam nàng như một tù nhân, vượt bao nhiêu cây số đến đây để gặp tôi tìm một quyết định, một chiếc phao cho đời nàng đã chỉ gặp được những giọt nước mắt của chính nàng.

Phải làm gì chứ, tôi nghĩ. Nhưng làm gì mới được chứ ? Cái đầu óc đại học của tôi hoạt động thật thối . Chỉ biết vấn đề, đặt chính vấn đề thành vấn đề và chẳng bao giờ biết giải quyết vấn đề. Chẳng còn tin tưởng vào đầu óc, tôi đánh mạnh tay vào bụng để cho lá gan đau . Kinh nghiệm cho biết thường sau những cơn đau quặn người tôi rất tỉnh táo và có những sáng kiến hay bất ngờ. Nhưng lá gan trời đánh của tôi vẫn trơ lì, y như thể nó được đúc bằng thép nguyên chất, y như thể nó chưa bao giờ biết đau là gì và nó tin nó là lá gan khỏe nhất thế giới .

Đồ trời đánh, tôi rửa thăm, tao đổ mày đau đấy .

Chẳng cần đợi nó đau, chỉ cần hực hực gây hấn với nó, tôi cũng có được một sáng kiến dù dở ẹc tôi vẫn nói ra .

- Em hãy cố gắng chờ đợi một năm nữa .

Không ngừng đầu lên, nàng nói lẫn trong tiếng khóc.

- Yêu nhau đừng bao giờ nói đợi .

Trời đất ! Đến lúc này mà đầu óc nàng còn sắc mùi văn chương . Nàng nói giống hệt Jenny, sắc mùi tiểu thuyết. Tôi chúa ghét cái câu : “Yêu nhau đừng bao giờ nói ...”. Nhưng lúc này tôi cũng phải nhận rằng nàng nói đúng. Thôi tôi cứ nói : “Anh không còn yêu em” như thế còn dễ nghe hơn là nói nàng chờ đợi . Kẻ thù ghê gớm nhất của các cô gái là Chờ Đợi . Tôi biết thế nhưng tôi còn sống làm gì ở đời này nữa khi tôi phải nói với nàng : “Anh không còn yêu em”.

Tôi bối rối lạ lùng và khi tôi bối rối lạ lùng thì lá gan lạ lùng của tôi cũng bắt đầu đau lạ lùng. Tôi buồn nôn kinh khủng, mắt hoa lên, những chấm vàng di động và bụng tôi như bị lưỡi dao cùn đâm mạnh vào . Tôi ngồi im sững, cổ tưởng tượng cơn đau không xảy ra . Tôi cần phải chiến đấu để nó không thể nào xảy ra lúc này . Không còn chửi rửa thách đố nữa, tôi bắt đầu năn nỉ : “Thôi bạn hiền đừng lên cơn trước mặt nàng. Đừng làm nàng sợ hãi, đợi nàng về rồi hãy đau . Ta sẽ dành cho nhà người rất nhiều thời giờ mà”. Lá gan mất dạy của tôi có bao giờ chịu nghe lời phải trái đâu . Như chiếc lò xo càng bị nén càng bung mạnh. Tôi cắn chặt hàm răng, nhủ mày chịu đựng nhưng cơn đau vẫn òa vỡ khiến người tôi giật liên hồi . Hai tay ôm chặt bụng tôi gục đầu xuống bàn thờ phỉ phò như một con rắn và nước mắt ứa ra .

Đôi tai lùng bùng tôi còn nghe loáng thoáng tiếng nàng kêu hốt hoảng : “Anh , anh” rồi nàng đã biết công việc phải làm. Nàng cố gắng dìu tôi đến giường nằm, đắp chiếc chăn lên bụng, đổ nước lọc vào khăn mặt đắp lên trán tôi . Nàng hỏi chỗ để thuốc, tôi dơ tay run rẩy chỉ về phía kệ sách. Sau đấy nàng khẽ nâng đầu tôi lên bỏ hai viên thuốc vào miệng và bắt tôi uống ngụm nước.

Tôi mơ mơ màng màng một lúc lâu rồi đầu óc tỉnh táo dần. Tôi nhận ra tay nàng đang nắm tay tôi và tôi xiết chặt. Tôi chẳng là chiếc phao cho đời nàng nhưng nàng đúng là chiếc phao an toàn nhất cho tôi bám vào khi trôi lênh đênh đến gần cỏi chết. Chẳng bao giờ tôi nói cho nàng biết ý nghĩ đó nhưng tôi tin rằng nàng biết rất rõ qua cách xiết chặt tay đáp lại của nàng.

Cơn đau đã qua, bây giờ tôi có quá nhiều ý tưởng để nói . Những ý tưởng vo ve như bầy ong đang chen lẫn nhau để chực bay ra khỏi miệng tôi Nhưng lúc này tôi cần phải nói nữa không ?

Phải nói “Anh yêu em lắm lắm”, thật thừa .

Phải nói “Em hãy bỏ nhà trốn theo anh”, thật thừa .

Mọi lời nói đều thừa khi tôi chợt nhận ra lòng tôi yêu thương nàng cũng lớn bằng tình yêu tôi dành cho cái chết thường lẫn quần bên tôi . Nàng đã giúp tôi nở được nụ cười khi sống và cái chết đã giúp tôi biết nhỏ lệ. Nước mắt và nụ cười làm sao tôi có thể định giá hơn thua .

Em phải về cho kịp chuyến xe, nàng nói . Chúng ta hãy can đảm đùm bọc nhau để sống.

Can đảm, tôi nói . Lá gan khốn nạn của anh như thế đấy làm sao anh còn có can đảm đùm bọc em.

Như đôi uyên ương, nàng nói . Chúng ta hãy nương cánh vào nhau cùng bay lên.

Bay lên, tôi nói . Em muốn nói chúng ta cùng bay lên thiên đàng ?

Bay lên, nàng nói . Bay lên đâu cũng được.

Rồi đôi cánh sẽ mỏi, tôi nói . Chúng ta sẽ rơi xuống rất nhanh, như thế chẳng ích lợi gì.

Có hề gì, nàng nói . Tất cả đều mong manh.

Một tuổi cho em không mong manh, tôi nói, ba trăm sáu mươi lăm ngày thật dài . Anh khó sống qua chuỗi ngày mênh mông đó. Một mùa xuân nữa còn quá xa .

Ba trăm sáu mươi ngày sẽ qua mau, nàng nói . Như một mũi tên. Thần Chết gầy trở xương, ốm yếu hơn anh nhiều và anh sẽ chiến thắng ông ta một cách dễ dàng. Một mùa xuân nữa đang đến và em dư sức chờ đợi mình thêm một tuổi để được tự do kết hôn với anh. Bây giờ em về.

Nàng quả là một thầy bói giỏi, nàng đoán đúng rất nhiều điều . Ba trăm sáu mươi lăm ngày qua mau như một mũi tên. Thần chết yếu hơn tôi nhiều và một mùa Xuân nữa đã đến. Nhưng thầy bói dù giỏi đến đâu cũng đoán sai về chính mình và nàng đã đoán sai về nàng.

Nàng chẳng hề chờ đợi thêm một tuổi, ngày thứ ba trăm sáu mươi bốn nàng đã chết vì tai nạn xe cộ ở một thành phố đầy hoa trong khi đi mua mười tám đóa hoa hồng về chuẩn bị ăn mừng nàng thêm một tuổi .

Con chim uyên đã bay lên thiên đàng (?) một mình. Lẻ loi .

Bây giờ một triệu mùa xuân nữa có đến đối với tôi cũng vô ích.

Bây giờ có thêm một triệu tuổi nữa cho nàng đối với tôi cũng vô ích.

Bây giờ có chiến thắng Thần Chết một triệu lần ba trăm sáu mươi lăm ngày đối với tôi cũng vô ích.

Tất cả đều vô ích khi người ta đã không thể vượt qua một ngày .

Tôi vẫn có thói quen thường đốt những lá thư đọc xong bằng một que diêm châm thuốc. Tất cả những lá thư của nàng tôi cũng đã đốt bằng cách ấy . Nhưng còn một lá thư của nàng mãi mãi tôi không đốt được vì chẳng thể đọc xong. Lá thư cuối cùng gửi cho tôi nàng đã viết bằng một thứ chữ vô hình trên một tờ giấy xanh.

Đây là thứ chữ của tình yêu ?

Đây là thứ chữ hư vô ?

Đến bao giờ tôi mới đọc xong và hiểu được thứ chữ vô hình kia để có thể đốt đi lá thư ?

9. Chương 9: Ví Dụ 9

Như thế chỉ còn hai ngày nữa là Giáng Sinh sẽ đến, chậm rãi nhưng chẳng thể nào sẩy hụt.

Cả lớp đang rộn lên với những lời chúc mừng và mời hẹn. Tôi ngồi ở bàn giáo sư nhìn ngắm những thiệp mừng đầy những hình vẽ Chúa Hải Đồng, máng cỏ, lễ ba vua... do chính tay các em học sinh vẽ bằng màu nước sặc sỡ và ngộ nghĩnh gửi tặng. Một lớp học còn nhiều tình nghĩa, tôi nghĩ vậy và vừa lúc tiếng chuông vang lên. Các em đứng dậy thẳng người và chuẩn bị đọc những lời kính mừng Chúa ra đời mà các em đã học trong giờ giáo lý. Tôi để lại xấp thiệp trên bàn đi xuống đứng dựa lưng vào vách tường cuối lớp. Trước mặt chúng tôi, trên bảng đen, tượng Chúa đóng đinh trên thập giá chìm ngập trong ánh nắng vàng nhạt buổi chiều. Tôi không phải là một tín đồ Thiên Chúa giáo. Tôi quen một sư huynh làm Giám học trường nữ trung học này mời dạy, anh là một tu sĩ cấp tiến đã học chung với tôi nhiều năm tại Đại học Văn khoa Sài Gòn. Thú thật, tôi đã rất ngỡ ngàng hôm nhận được lời mời. Tôi phân trần với anh trong một ngôi trường giàu đức tin như vậy làm sao có thể dung chứa được tôi. Anh cười nói, thế càng may cho cậu. Sinh hoạt trong một môi trường giàu đức tin, biết đâu nó sẽ giúp cho cậu có được đức tin, bộ cậu không cần đến đức tin sao. Đức tin, điều đâu nó sẽ giúp cho cậu có được đức tin, bộ cậu không cần đến đức tin sao. Đức tin, điều đâu nó sẽ giúp cho cậu có được đức tin, bộ cậu không cần đến đức tin sao. Đức tin, điều đâu nó sẽ giúp cho cậu có được đức tin, bộ cậu không cần đến đức tin sao. Khác với đời sống tôi đang sống không, có đức tin tôi sẽ sống dễ dàng hơn hay khó khăn hơn? Dù sao cũng thử xem, nên tôi đã vui vẻ nhận lời phụ trách môn Việt văn cho ngôi trường thiên về chương trình Pháp của anh.

Vào những phút đọc kinh ở hai buổi sáng, chiều của các em, tôi cũng đứng lắng bầm những lời kinh còn nhớ được và khi những cánh tay của các em vừa giơ lên, tôi cũng theo các em làm dấu thánh nhanh và gọn gàng. Một em trong lớp đã buộc tôi phải làm như thế. Ngay trong giờ ra chơi buổi dạy đầu tiên, em đến hỏi tôi:

- Thưa thầy, sao thầy không đọc kinh?

Tôi chẳng biết nhận mình theo tôn giáo nào, còn giải thích sự thiếu đức tin trong tôi cho em hiểu thì thật phiền, vì sợ biết đâu lại chẳng gây ra mối ngờ vực tôn giáo trong em. Tôi đành nói:

- Tôi có thể đọc thầm được chứ.

Cô bé lắc đầu.

- Ai mà tin thầy. Em cũng không thấy thầy làm dấu thánh.

- Tôi cũng làm dấu ngầm trong đầu.

- Cái gì cũng trong đầu như thế thật tiện, lần sau em sẽ bắt chước thầy.

Tôi vội khua tay.

- Không được, các em thì khác.

Cô bé quay mặt đi, làm như không muốn cho tôi nghe, em đọc một câu trong sách kinh nói về sự bình đẳng của mọi người trước Thiên Chúa và tôi đã phải hứa lần sau làm như các em, cô bé mới vừa lòng.

Để giữ lời hứa với cô bé, khi tan học buổi sáng đó, tôi đi tìm thầy giám học nhờ anh chép hộ bài kinh các em thường đọc (bài kinh ngắn khoảng nửa trang giấy học trò, nhưng đến bây giờ tôi vẫn chưa một lần đọc thuộc trọn vẹn và nhờ anh dạy làm dấu thánh. Anh nghi ngờ hỏi tôi đã bắt đầu có đức tin rồi sao, nhanh vậy? Vì muốn giấu anh chuyện cô bé chật vắn, nên tôi trả lời là tôi muốn bắt đầu hình thức và anh gật gù nói chẳng bao lâu rồi nội dung sẽ đến sau.

Trong giờ học kế tiếp, vào phút đọc kinh, tôi thấy rõ ràng cô bé liếc mắt nhìn tôi kiểm soát. Thật may, tôi còn nhớ những lời kinh đầu nên đọc rất to và sau cùng tôi đã làm dấu thánh rất gọn gàng. Chẳng bao giờ tôi quên được nụ cười “đắc ý” của em.

Cô bé ấy tên Giang. Lúc đầu, tôi cũng bực mình vì tính tò mò bất bẻ của em nhưng sau vài tháng dạy học, tôi nhận ra em rất thông minh.

Những người thông minh (nhất là con gái) gây nên rắc rối là chuyện thường, nên dần dần tôi đã thông cảm và có thiện cảm với em. Thật thích thú được dạy những em hay chất vấn vì nhờ đó lớp học đỡ tẻ nhạt.

Những tiếng A-men vang lên báo hiệu bài kinh dứt. Các em vội vã lấy cặp chào tôi ra về. Đợi các em đã xuống cầu thang, tôi mới chậm rãi rời lớp học.

Ngoài hành lang, tôi thấy bé Giang còn đứng chần chờ đợi ai. Buổi chiều có gió nên một tay cầm cặp, một tay em phải vuốt những sợi tóc bay lóa xoã trước mặt. Khi tôi đến gần, em cúi chào và trao một phong bì nhỏ màu trắng.

- Thưa thầy, ba má em có lời mời thầy đến dự tiệc chung vui với gia đình em đêm Noel.

Tôi đọc qua những lời mời viết trên danh thiếp in tên một thương gia nổi tiếng, rồi nói:

- Cảm ơn gia đình em. Trường nghỉ lễ một tuần, có thể tôi sẽ về thăm nhà ở ngoài Trung nên không chắc đến dự tiệc được.

Cô bé có vẻ hơi buồn, ngập ngừng lúc lâu em mới nói:

- Em kính chúc thầy mùa Giáng Sinh tốt lành.

- Tôi cũng chúc em và gia đình có những ngày lễ thật vui.

Tôi đi xuống cầu thang phía trái, dẫn đến phòng giáo sư. Các giáo sư đa số là sư huynh và dì phước, đang chuyện trò vui vẻ quanh chiếc bàn ngồi họp. Tôi gặp thầy giám học khi đến rửa tay ở lavabo. Anh nói với tôi những lời mời như bé Giang và tôi cũng xin lỗi không thể chung vui. Tuy vậy, anh vẫn căn dặn vào đêm

Giáng Sinh nếu tôi đột nhiên đổi ý thì đừng ngại gì cả, cứ đến đây chung vui, những chai rượu nho luôn luôn có sẵn để đón tiếp tôi.

Ngoài sân chơi không còn một học sinh nào. Những tàng cây cao và tường quét vôi xám nhạt làm nơi đây trời tối rất nhanh. Vào mùa này nắng quá yếu, buổi trưa gần như biến mất, người ta nhận ra buổi sáng quá dài, buổi chiều chỉ trong vài tiếng đồng hồ rồi buổi tối rất nhanh. Tôi đi bộ trên đường vắng, có hai hàng cây chạy dài che khuất màu trời ở phía xa. Không khí mát lạnh dần, thỉnh thoảng những con én bay lượn giữa hai chòm cây, trông như một đàn dơi đi kiếm ăn.

Gần một ngã tư, những ống đèn màu bên ngoài một siêu thị đã bật sáng. Tôi ghé vào như thường lệ để mua những thực phẩm làm sẵn. Những bữa ăn trưa, tôi đều ăn ở một quán gần nhà, nhưng bữa tối tôi thích tự tay mình làm lấy rồi ngồi ăn một mình thong thả và kiểu cách bên một ngọn nến.

Ở trong siêu thị đã trưng bày gần tuần nay một cây thông tươi lá xanh ngắt, mắc đầy những bóng điện có hình dạng ông già Noel và những trái cầu. Cô bán hàng quen thuộc mặc áo dài đỏ hồng đến chào hỏi:

- Hôm nay, ông có mua hột hạnh nhân về làm bánh ăn Reveillon không ạ?
- Tiếc quá, tôi phân bua. Tôi không biết làm bánh. Nhưng biết đâu chính vì thế Chúa sẽ thương hại ban ân sủng cho cô nào đó đến giúp tôi.
- Vậy thì tôi thành thật cầu chúc ân sủng sớm đến với ông.
- Cô không cần phải cầu chúc. Cô có thể làm cho ân sủng đó đến ngay bây giờ được mà.
- Đâu được. Như thế “tai hoạ” sẽ đến với ông ngay.

Nàng nói xong, cả hai chúng tôi đều bật cười. Tôi nhờ nàng lấy ấy hộp thịt, đậu, cà chua, những búp rau xà lách tươi và một hộp trái vải. Tất cả được nàng bỏ vào một túi nylon có quai xách trao cho tôi đem đến tính tiền ở quầy hàng. Khi tôi bước đi, nàng nói:

- Ông quên chưa chúc mừng tôi.

Tôi nghĩ, không biết phải chúc gì cho nàng, nhìn thấy trên tường có dòng chữ điện màu đỏ Merry Christmas, tôi chỉ tay.

- Tôi chúc cô như vậy, đủ chưa?
- Ông hà tiện lời chúc quá.
- Tôi sợ lời chúc dài dòng của tôi không “đẹp” bằng dòng chữ ngắn gọn đó, nên sẽ kém linh nghiệm đi.
- Vậy thì xin cảm ơn ông.

Đèn đường đã bật sáng khi tôi ra ngoài siêu thị. Những bóng đèn được thay có màu trắng xanh khác hẳn những bóng đèn tròn ngày xưa tỏa ánh sáng vàng đục. Ở phố chính, đèn xe và đèn các cửa hiệu bật sớm giúp bóng tối xóa nhanh chút ánh sáng vàng đỏ của buổi chạng vạng. Trong một quán kem thưa khách, dán đầy những poster các ca sĩ tóc dài và những dấu hiệu hòa bình. Tiếng nhạc Beatles thoát ra dồn dập. Get back! Get back to where you once belonged. Hãy trở về nơi anh đã một lần tùy thuộc. Tự nhiên tôi nhớ thành phố Đà Nẵng một cách kỳ lạ.

Thành phố ấy đã chất đầy những kỷ niệm trong trí nhớ tôi. Những ngày mưa tháng gió, những người bạn chân tình, những đam mê (như văn chương, tình yêu...) thật nồng nàn, chưa xốt. Tôi không sinh ra ở nơi ấy. Một thành phố tạm cư, chẳng có gì bắt tôi phải giữ mối dây ràng buộc khi đã có dịp rời xa. Nhưng thành phố ấy, hình như còn muốn giấu, muốn nói với tôi một điều gì, nên đã nhiều lần rời xa, tôi vẫn cố gắng tìm cách trở về. Một ảo tưởng về nơi im khuất? Hay cần phải nuôi dưỡng một nơi chốn để trở về cho kẻ xa quê hương? Có thể ta sẽ trở về ngay trong ngày mai. Tôi nhủ thầm như vậy, khi băng qua đường đầy xe cộ dừng lại chờ đèn xanh.

Phải mất một tiếng đồng hồ, tôi mới làm xong bữa ăn gồm: một nồi cơm, tô soupe, rau sống và thịt kho. Vừa ngồi vào bàn, tôi nghe có tiếng gõ cửa dè dặt, vì lưỡi biếng tôi ngồi yên trên ghế nói mời vào. Lạ lùng chưa Nguyễn hiện ra ở cửa với chiếc va ly lớn. Tôi vội kéo ghế đứng dậy:

- Tôi không mơ đấy chứ!

Nàng cười nói:

- Thì Nguyên đã viết thư báo cho anh trước rồi còn gì.

Trong một lá thư, tôi còn nhớ đã viết: Nếu Nguyên có dịp xuống thăm thành phố ồn ào này hãy ghé thăm tôi. Chúng ta vẫn xem nhau là bạn như những ngày còn đi học và tôi hứa nhất định không “yêu” cô đâu mà sợ. Nguyên trả lời bằng lòng, nhưng không hẹn rõ ràng, nên tôi tưởng nàng sẽ đến vào dịp nghỉ hè không ngờ lại là đêm nay. Tôi chỉ mâm cơm:

- Số bạn thật may, tôi đang đói, nếu đến trễ chừng mười phút chắc bạn chỉ có cơ hội đi rửa chén. Bây giờ hãy đi thay quần áo rồi ngồi ăn với tôi cho vui.

Tôi đến xách va ly và chỉ cho Nguyên biết phòng ngủ và nhà tắm. Một lúc sau, nàng đã thay xong bộ quần áo có hoa lớn và mặc thêm một chiếc áo len trắng mỏng. Nàng hỏi:

- Anh không lạnh sao mà không mặc áo len?

Tôi lắc đầu.

- Tôi vừa mới nấu cơm xong.

Nàng cười lớn.

- Tội nghiệp chưa. Ai bảo ông giáo cứ khó tánh kén chọn hiền thê mãi.

Trong phòng chỉ có hai chiếc ghế mây, thật vừa đủ. Tôi kéo một chiếc ghế mời Nguyên và tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với nàng.

- Ăn cho no nghe bạn. Đừng khách sáo rồi tối đến lại bắt tôi phải lặn lội đi mua bánh mì tội nghiệp.

Chúng tôi bắt đầu bữa ăn một cách vui vẻ. Ném qua món soupe, nàng khen tôi nấu ngon không thua gì những nhà hàng lớn. Tôi bật cười nói:

- Nịnh vừa thôi chứ bạn. Định bắt tôi ngày mai phải nấu nướng cho bạn ăn nữa sao?

Chợt nhớ ra câu chuyện với cô bán hàng ở siêu thị lúc chiều, tôi kể lại cho Nguyên nghe. Nàng hỏi:

- Vậy theo anh. Nguyên đem đến cho anh ân sủng hay tai hoạ?

- Đàn bà thường đem đến cả hai điều đó cùng một lúc.

- Nói chi mà dễ sợ.

Ngọn nến trên bàn ăn sắp tắt, tôi đứng dậy đi lấy cây nến khác, châm mới và gắn trên thân cần nến tàn.

- Bóng điện ở phòng này bị cháy hả anh?

- Không. Từ bữa ăn tối trở đi, tôi sợ phải nhìn ánh sáng đèn điện, nếu không có việc cần làm tôi thường để nhà tối om. Có chút bóng tối để ẩn mình, tôi thấy sống dễ dàng hơn, không tin Nguyên cứ làm thử xem.

Nàng lắc đầu.

- Nguyên chịu thua. Anh luôn luôn có những tính kỳ quặc. Anh nhớ không, năm cuối ở trung học một lần chúng ta cùng đi dạo chơi trong rừng thông, anh mãi đuổi theo một con sóc rồi bỏ đi luôn. Sợ đêm xuống có thể bị lạc, Nguyên đã tức tưởi khóc lần mò đi về một mình. Vào thành phố gặp lại anh ngồi ngoài hiên một quán cà phê, anh nói tỉnh bơ: Tôi đuổi theo con sóc đến đây bị mất dấu. Nguyên không nhớ anh còn nói gì nữa. Nguyên mới chịu ngồi xuống uống nước với anh, có lẽ ngay từ lần ấy Nguyên đã bị cái tính kỳ quặc của anh mê hoặc.

Tôi khua tay.

- Thôi chứ. Kỷ niệm, bạn nhận ra không, chỉ làm bữa ăn nguội đi.

Nhưng rồi bữa ăn được hâm nóng bằng kỷ niệm của mỗi người. Nguyên kể lại những ngày học nội trú ở Đà Lạt. Nàng nói trên ấy bây giờ lạnh ghê lắm nếu ở trong phòng một mình, nhưng ra ngoài nhìn thấy những

cây anh đào nở rộ tự nhiên mình cảm thấy ấm áp hơn. Rồi nàng tiếp tục nói về những người bạn, đặc tính của các giáo sư và các môn học.

- “Luận lý toán học” khó khăn quá, nàng nói, đầu óc Nguyên chẳng ghi nhận được gì, đến kỳ thi cuối năm không biết làm sao đây.

Tôi nói:

- Với đàn bà, hai với hai là năm dễ hiểu hơn hai với hai là bốn.

Nàng nhăn mặt.

- Ông khi dễ tôi quá vậy. Nói cho ông biết kỳ thi đệ nhất lục cá nguyệt vừa qua, tôi đã đứng nhất và trong lớp tôi không thiếu những đáng “thông minh nhất nam tử” như ông đâu. Đùa vậy chứ, trường anh hiện dạy có dễ chịu không, tốt nghiệp xong Nguyên nhờ anh xin cho dạy với.

- Nếu bạn dạy ở đây, tôi xin đổi đi nơi khác.

- Bộ giận rồi sao?

- Không phải vậy. Tôi chỉ sợ gặp bạn mãi, tôi chắc sẽ bị bạn mê hoặc mất.

Tôi dùng hai chữ “mê hoặc” của nàng khiến Nguyên cười ngất, đến phải buông đũa xuống.

Bữa cơm không có gì, nhưng chúng tôi cũng kéo dài khá lâu và chấm dứt bằng những trái mận vàng mọng, những trái dâu chín đỏ tươi, Nguyên mang từ Đà Lạt xuống. Nàng nói:

- Ở Đà Lạt, Nguyên biết có một chỗ bán rượu dâu nguyên chất rất ngọt lịm nhưng dễ say ngằm. Định mua cho anh mấy chai, nhưng nghĩ đàn ông có rượu dễ sợ lắm nên thôi.

Tôi ngây thơ hỏi:

- Tại sao vậy?

- Nguyên sợ biết đâu vì mấy chai rượu dâu anh sẽ nói “yêu” Nguyên.

- Ô, như thế người sợ rượu phải là tôi mới đúng chứ.

Chúng tôi pha cà phê uống và tiếp tục nói không ngớt những chuyện đầu đầu đến khuya khi những đóa hồng Nguyên mua tặng tôi, cắm vào chiếc ly lớn trên bàn toả hương thơm ngào ngạt. Tôi phải mời Nguyên đi nghỉ để còn lấy sức đi dạo chơi ngày mai.

Đêm Giáng Sinh đến với sự chuẩn bị nhộn nhịp của người Công giáo. Trong nhà thờ Đức Bà đông nghẹt những con chiên đứng ở các hành lang, khiến người ta chẳng thể nào nhìn thấy Đức Tổng Giám mục đang làm lễ trên bệ cao. Bên ngoài nhà thờ, đa số là những người tuổi trẻ. Họ chưng diện quần áo đủ mốt, đeo mặt nạ, đội mũ giấy và miệng thổi những chiếc ống có vòi thò ra thụt vào như lưỡi rắn. Họ ném hoa giấy một cách xác xược vào mặt những người đi đường và tất cả đều giống như đang tham dự lễ mừng Chúa ra đời.

Vì lý do an ninh, lễ nửa đêm được cử hành trước mười hai giờ khuya. Buổi lễ thiếu cái lạnh của đêm khuya và sự yên tĩnh giả tạo làm cho buổi lễ như được mong cho chóng qua. Tôi còn nhớ lần dự lễ ở một ngôi làng nhỏ sát bãi biển Thanh Bồ, nơi đa số dân chúng là những người di cư còn nghèo khổ và nghề chài lưới chưa đem lại mức sống tạm đủ ọi người. Nhà thờ được lợp tôn, gác chuông dựng trên những thân tre cao. Các con chiên đã phải quì gối đọc kinh ngoài sân trên cát ướt. Tiếng kinh cầu lẫn trong tiếng gió, tiếng sóng và sương lạnh đã giúp tôi thấu hiểu tại sao người ta phải tin một đấng thiêng liêng và tại sao đấng thiêng liêng cần phải hiện hữu. Tôi cũng đã tự hỏi, phải chăng tín ngưỡng đích thực chỉ có ở những người nghèo khổ. “Vinh danh Thiên Chúa trên trời. Bình an dưới thế cho người thiện tâm”. Tiếng đồng ca của các em nhỏ rét run trong những chiếc áo rách vải, nhưng vẫn cố gắng đứng thẳng người thành kính ngẩng mặt nhìn trời chờ mong phép lạ, đã làm tôi ứa nước mắt. Còn lúc này, ở đây, buổi lễ vừa chấm dứt bằng một hồi chuông uể oải, tiếng ồn ào đã dấy lên điếc tai bởi những người nôn nóng di chuyển sớm.

Tôi và Nguyên phải đi vào chỗ đậu xe hơi để đỡ chen lấn. Có tiếng thưa thầy khi chúng tôi đi ngang qua một chiếc xe sơn màu xanh thẫm. Bé Giang mở cửa xe bước xuống. Trong chiếc áo dài ngắn vạt màu cá

vàng rực rỡ nổi bật trong đêm, trông em lạ và cao hơn ngày thường mặc đồ đầm đến trường. Em có vẻ mừng rỡ gặp tôi ở đây, em hỏi:

- Thưa thầy, thầy không về ngoài Trung?

- Không. Tôi ở lại đây.

- A! Như vậy, thầy có thể đến dự tiệc chung vui với gia đình em rồi. Ba má em ở nhà thờ sắp ra, xin thầy đợi ít phút để em được giới thiệu.

- Cám ơn em. Rất tiếc, tôi phải chung vui với người bạn đây.

Tôi chỉ Nguyên. Em ngạc nhiên nhìn nàng rồi quay lại hỏi tôi:

- Một người bạn của thầy?

- Phải.

Em cúi đầu chào Nguyên xong nhanh nhẹn mở cửa xe vào ngồi khuất trong bóng tối ở ghế sau.

Tôi nắm tay Nguyên đi lên lối giữa những chiếc xe đang rồ máy, thoát ra khỏi đám đông chen lấn, bằng một con đường nhỏ dẫn ra khỏi trung tâm thành phố.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-du-ta-yeu-nhau>